TUNTURILATU 4/2004

Okta 40v- näyttely

Puu on puhetta täysi, metsä suuria sanoja

Tämä oli teema näyttelylle, joka liittyi tunturikerho Oktan juhlavuoteen. Koko lokakuun ajaksi Kajaanin kaupunginkirjastosta oli saatu Oktalle ala-aulan kolme vitriiniä ja yläkerran lämpiö luontoon ja retkeilyyn liittyvän näyttelyn pystyttämiseen.

Alakerran sisääntuloaulan vitriineissä oli esillä retkeilyn fyysinen puoli ja kerrosta ylempänä katsoja saattoi päästä elämyksien ja ajatusten pariin.

Liisa Haapalaisen taulut Metsän kutsu ja Ruska-aika.

Ari Salmisen töitä.

Retkivälinenäyttelyyn tutustumassa Juuso Mönttinen.

Kainuun Radio lähetti näyttelystä kymmenminuuttisen ohjelman. Toimittaja Kristiina Heikkinen haastattelemassa Liisa Haapalaista ja Raimo Pahkalaa.

Liisa Haapalaisen ja **Ari Salmisen** maalaamat taulut kertoivat niistä tuntemuksista, joita he kumpikin ovat luonnossa kokeneet.

Ari liikkuu mielellään vanhoissa naavaisissa metsissä yksin, koska sillä tavoin hän voi kuulla metsän sanoman. Vaelluksilla hänellä on aina mukanaan luonnoskirja ja kynät. Tuomisina on sitten piirroksia, kuvia ja ajatuksia sivukaupalla.

Liisan tuomiset luonnosta purkautuvat runoiksi ja maalauksiksi kotona vaelluksen jälkeen. Hän on ryhmän tarkka havainnoitsija ja kuuntelija.

Lähes kaksisataa vierasta kuittasi käyntinsä maalausten äärellä vieraskirjaan, jossa oli varsin mielenkiintoisia ja kannustavia mielipiteitä.

Positiivista palautetta sai myös vitriineihin sijoitettu näyttely retkeilyvarusteista. Tietoiskuna kerrottiin hyvän rinkan vaatimukset sekä esitettiin kahdelle retkeilijälle tarkoitettu päivän ruoka-annos kuivattussa muodossa. Lapset ihmettelivät, miten ahkio oli saatu suureen vitriiniin lasiseinän taakse. Jakelussa olleet Tunturilatu-lehdet ja esitteet löysivät tiensä moneen kotiin.

Tiedotusvälineet myös kiinnostuivat näyttelystä. Kainuun radiosta tuli ulos kymmenen minuutin juttu retkeilystä ja kolme eri sanomalehteä kävi tekemässä jutut taidenäyttelystä. Kajaanin Kauppakadulla olevassa suuressa Info-taulussa kerrottiin näyttelystä, että se on Tunturilatu ry/ Tunturikerho Oktan järjestämä.

Retkinäyttelyä rakentamassa Yrjö Klemetti ja Anja Vitikka.

Oktalaiset olivat tyytyväisiä saamaansa sanalliseen palautteeseen sekä muutamaan uuteen jäseneeseen.

Sekä Liisan että Arin maalauksiin liittyi teksti. Tässä pari Liisan runoa.

Metsän kutsu

Kuiski kuusi kukkalatva,
lauloi lakkapää petäjä:
Tule metsän tyttäreksi,
tule turvahan Tapion
En minä poloinen mennyt,
uskaltanut unohdettu

Siitä lausahti lepätkin,
haastoi haavat kankahilla.
Linnut kuorossa kujersi:
Hyvä on metsässä asua.
Enpä uskonut petetty,
mennyt en tupahan tuulen

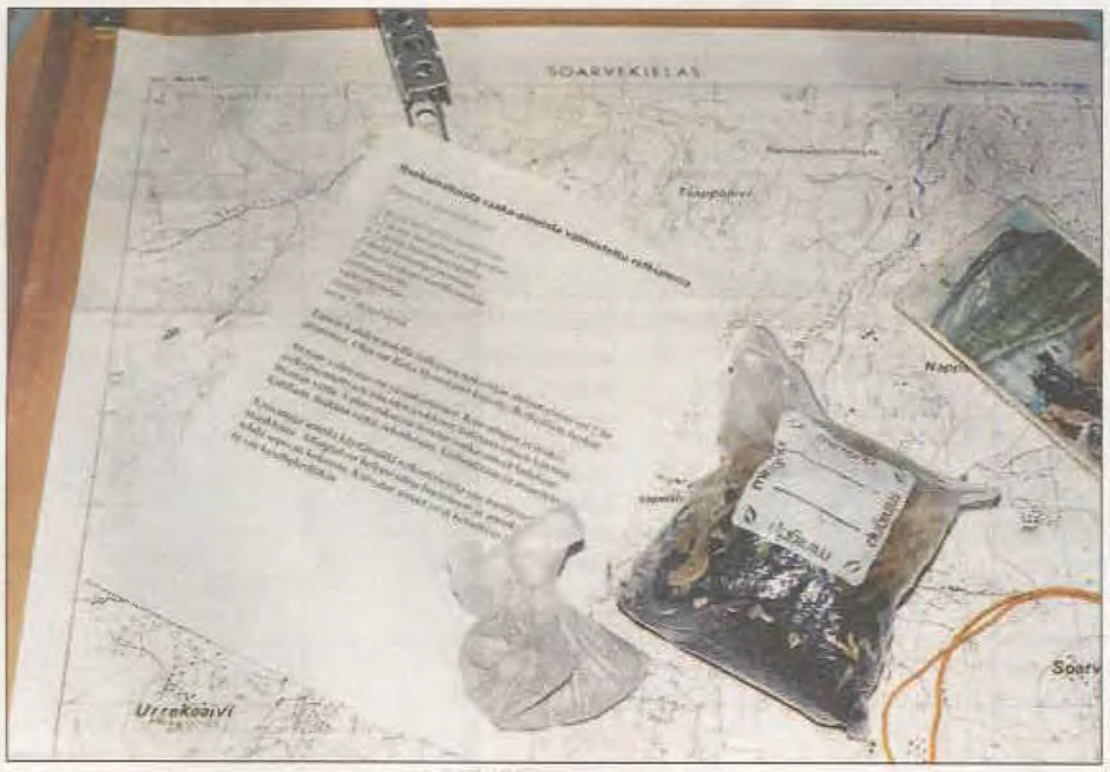
Silloin suopursu selitti,
vanamo sen vakuutti,
kurre kertoi oksallansa,
jänönpoika polullansa.
Mitä pelännet kylissä tuolla.
Täällä on Luojasi lähellä,
ystäväsi ympärillä,
kuulijasi kaikkialla.
Tuoksun lehdokki lähetti.
Astuin pienelle polulle.

Iltamessun aikaan

Vanamojen sisaristo kulkee
puhtain hilkoin,
hymniä laulaen,
suitsukkeitaan heiluttaen
kulkueena metsässä.
ja pyhittää sen.

Hiljentykäämme.

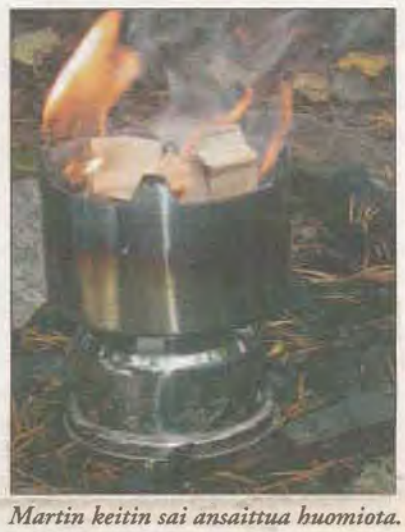
Retkeilijän tärkeitä apuvälineitä.

Kirjapainossa sattuneen virheen vuoksi tämä lehti on painettu uudestaan.

Susiaisia vietettiin Vuokatin upeissa maisemissa. 4-5

Martin keitin sai ansaittua huomiota.

Kavtsilaisten kierros jatkui vaelluksella Pohjois-Karjalassa. 8

Geatkin naiset huiputtivat Haltin. 9

Luonto-äidin kutoma pöytäliina.

Rospuutto-aikanakin voi vaeltaa. 11

Puheenjohtajan tähdenvälit

Sudenpesän rakentamisesta alkoi Tunturiladun mittava talkootyö, joka edelleen jatkuu Viisi kammia, yksi kämppä, lähes kahdeksankymmenmetrinen silta, autiokämppien ympäristön siivous sekä kahdenkymmenen vuoden ajalta joulupakettien lähettäminen Lappiin ovat ne näkyvimmät työt, joita vuosikymmenien kuluessa on tehty muidenkin kuin tunturilatulaisten hyväksi.

Kymmenet tuhannet retkeilijät sekä työnsä ja harrastuksensa vuoksi kairassa kulkeneet paikalliset ovat saaneet käyttää työmme tuloksia hyväkseen. Tottuneet ja pitäneet itsestään selvinä, että tässä on kammi tai kämppä yöpymiseen tai silta joen ylittämiseen.

Tunturilatulainen talkootoiminta on tekoja ei puheita. Meillä on oikeus olla sisimmässämme ylpeitä kuuluessamme tällaiseen yhdistykseen huolimatta siitä, että korostamaton ylpeys saattaa aiheuttaa närää joiden ihmisten taholta.

* * *

Kolmekymmentä vuotta sitten Tunturiladun aloittama laajamittainen Saariselän autiokämppien ja niiden ympäristön siivoaminen, Tunturiluuta-operatio, johti Maailman Luonnonsäätiön mukaantuloon ja myöhemmin Pidä Lappi Siistinä -yhdistyksen perustamiseen.

Omien kämppien rakentaminen ja kunnostaminen on ihan oma lukunsa.

Talkootyöhön on Tunturiladussa aina innostuttu, eikä into ole laantunut. Talkoissa aika kuluu kuin siivillä, jälkeä syntyy ja tulee sattumuksia, joita myöhemmin lämmöllä muistellaan. On hauskaa olla ja toimia ystävien kanssa. On tyydyttävää nähdä työnsä jälki.

* * *

Osa rakentamistamme kammeista näkyy maastossa enää vain sammaleisina kasoina, mutta kaksi on vieläkin käytössä. Toinen on UKK-puiston hoidossa oleva varauskammiksi kunnostettu Vongoivan kota. Toinen on Akukammi Paistuntureilla. Se on rapistumassa, mutta edelleen tarjoaa suojan ja yöpymispaikan kulkijoille.

Kunnioittaaksemme Akukammin rakentajien neljä vuosikymmentä sitten tekemää työtä järjestämme juhlavuonna 2006 kammin uudistamistalkoot. Samalla teemme palveluksen niille kulkijoille, jotka siitä suojaa hakevat. Tiedän, että talkoolaisia tulee riittävästi.

* * *

Talkoilla tekemistä ei koeta työksi vaan mukavaksi yhdessäoloksi ja harrastukseksi. Se on pyyteetöntä työskentelyä toisten hyväksi. Kerhoissa, toimikunnissa ja johtokunnassa toiminen on paitsi luottamustehtävä myös talkootoimintaa. Palkaksi saa hyvän mielen, eikä mene arvonlisäveroa.

* * *

Yhdistyselämässä syksy on suunnittelu- ja valintakokousten aikaa. Syyskokouksessa Vuokatissa Tunturiladun toimintaa hoitamaan valittiin entiset luottamushenkilöt. Toimintasuunnitelmaan uutena asiana tuli tiedottajan pesti, mikä toimenkuva tulee vuosien kuluessa varmaan elämään muuttuvien haasteiden mukaan.

Syksyinen viikonloppu Susiaisineen oli näyte pienen kerhon talkootyöstä.

Liisa oktalaisineen oli luonut hyvän tunnelman, josta ansaitsevat suuren kiitoksen.

* * *

Yhdistyksemme johtokunta ja varsinkin toimihenkilöt, Iitu, Pirjo ja Satu ovat tehneet hyvää ja ansiokasta työtä. Kun tähän listaan lisätään vielä tehtävistään luopuva kämppäisäntä Seppo, on erikseen nimeltä mainittu kiitettävä kiitettävä joukko koossa. Sitten on lisättävä vielä kerhojen vetäjät, toimijat, talkoolaiset, toimikuntien jäsenet ja kaikki ystävät. Listalla ei ole loppua. Kiitos Teille kaikille, että olen saanut olla mukananne.

* * *

Tervetuloa hommiin mukaan uusi kämppäisäntä Pekka Kallio ja tiedottajan rooliin astuva Satu Ojala. Tiedän, että teillä on edessä kovat haasteet, mutta tulette ne hoitamaan parhaanne mukaan.

* * *

Kattojärjestömme Suomen Ladun johtoon Ilkka Vuoren jätettyä puheenjohtajuuden valittiin Pekka Alanen. Toivotan menestystä työhön.

* * *

Tänäkin vuonna on Joulu, melkoisen lähellä jo kuusineen ja juhlineen. Luntakin vielä tulee, joten pukki pääsee pulkallaan liikkeelle ja me tunturilatulaiset suksille.

Onhan vanhat liisterit putsattu pois, sauvat kunnostettu ja anorakki kaivettu esille naftaliinista. Onhan? Kun vielä löytyisi pipo.

Hyvää Joulua ja kiitos kuluneesta vuodesta.

Raimo

Johtokunta, toimihenkilöt ja toimikunnat

Raimo Pahkala, puheenjohtaja, Okta, Honkakatu 10, 87100 KAJAANI, raimo.pahkala@nic.fi, (08) 637 009, 040 839 6638
Sirpa Alapuranen, varapuheenjohtaja, kerhoasiainhoitaja, Kavtsi, Vallikatu 5–7 A 4, 02600 ESPOO, sirpa.alapuranen@luukku.com, (09) 298 9881, 040 860 5148
Paavo Kramsu, Logi, Lauklähteenkatu 6 A 23, 20740 TURKU, paavo.kramsu@luukku.com, (02) 469 8449, 040 706 2764
Ritva Loimio, Ovtsi, Puistotori 6 as 16, 40100 JYVÄSKYLÄ, riloimio@cc.jyu.fi, (014) 615 282, 040 552 1037
Marja-Liisa Mäki, taloudenhoitaja, Alppas, Torikatu 10 as 6, 13100 HÄMEENLINNA, marja-liisa.maki@fortum.com, (03) 675 9061
Markku Salminen, Kuokte, Vuoritie 24, 04400 JÄRVENPÄÄ, markku.a.salminen@jippii.fi, (09) 291 9916 k, (09) 2719 2458 t, 040 548 4600
Lea Sarkeala, Njeallje, Pirtinranta 2 C, 78200 VARKAUS, lea.sarkeala@tmileasarkeala.inet.fi, (017) 556 9400, 0400 299 956
Hanna Sinilehto, Kolbma, Männiköntie 5 B 20, 05830 HYVINKÄÄ, hanna-mari.sinilehto@vtt.fi, 040 747 7479
Veijo Taavitsainen, Kuovza, Suontaustankatu 13, 48720 KYMI, veijo.taavitsainen@andritz.com, (05) 281 249, 020 450 5006

Toimihenkilöt

Riitta Gerlin, sihteeri, Kavtsi, Maria Jotunin tie 10 E 52, 00400 HELSINKI, iitu.gerlin@kolumbus.fi, 040 707 4598
Satu Ojala, toimitussihteeri, Geatki, Karpintie 13, 32700 HUITTINEN, satu.ojala@huittistensanomalehti.fi, (02) 560 1085 t, 050 523 4844
Pirjo Sinilehto, jäsensihteeri, Kolbma, Veisunkatu 14 as 5, 33820 TAMPERE, pirjo.sinilehto@kolumbus.fi, (03) 266 2592 k, 040 763 1109

Toimikunnat

Julkaisutoimikunta
Satu Ojala (pj), Riitta Gerlin, Juhana Häme, Raimo Pahkala ja Anne Toivonen
Järjestötoimikunta
Paula Jukala (pj), Antti Pulliainen ja Pirkko Westerqård
Koulutustoimikunta
Marita Maula (pj), Hanna Sinilehto ja Esa Tervonen
Kämppätoimikunta
Seppo Björkengren (pj), Unto Flinkman, Tuure Hakkarainen, Tapani Oksanen, Raimo Rautjärvi ja Lea Sarkeala
Nuorisotoimikunta
Jouni Lehtinen (pj), Paavo Kramsu ja Raija Palosaari
Retkitoimikunta
Markku Salminen (pj), Lassi Lindell, Esko Sepponen ja Esa Säde
Saamelaistoimikunta
Ritva Loimio (pj), Liisa Haapalainen, Juhana Häme ja Seija Ålander
Susivaliokunta
Veijo Taavitsainen (pj), Terttu Civil, Pauli Hulkkonen, Pirjo Jauhiainen, Marita Maula ja Matti Reittamo
Työvaliokunta
Raimo Pahkala (pj), Sirpa Alapuranen, Riitta Gerlin ja Marja-Liisa Mäki.

Tilintarkastajat

Vappu Hietala ja Lasse Luoto

Toimikuntiin on tulossa muutoksia vuodelle 2006, mutta niistä tarkemmin vuoden ensimmäisessä lehdessä.

Johtokunnan pöydältä

Hyvää talven odotusta!

Tätä kirjoittaessani minulla on jo toinen jalka melkein junassa kohti pohjoista. Kaamosvaellus Mieraslompolosta Kaamaseen odottaa.

Susiais- ja syyskokousviikonloppuun 8.-10.10. Vuokatissa kerääntyi reilut 120 tunturilatulaista. Vuokatinrannan toimintakeskus oli loistava paikkaa tapahtumalle kauniine luontoineen ja ystävällisine isäntineen. Oli todella mukava olla mukana Tunturikerho Oktan loistavasti järjestäneessä tapahtumassa. Itselleni viikonloppu oli erityisen mieliin painuva, tulihan minusta siellä outasusi.

Tunturilatu on vihdoin saanut tiedottajan. Tunturilatulehden toimittaja Satu Ojala on vastaanottanut tiedottajan vaativan tehtävän. Tunturilatu näkyy varmasti jatkossa yhä paremmin tiedotusvälineissä eri puolilla maata.

Vuoden aikana yhdistykselle on etsitty iskulausetta ja lippua. Molemmat ovat nyt loppusuoralla. Johtokunta tarkentaa vielä valittuja ehdotuksia. Näistä kuullaan toivottavasti jo seuraavassa lehdessä lisää.

Tunturikerhojen käyttöön ollaan laatimassa turvallisuusasiakirjamallia. Muutamissa kerhoissa turvallisuusasiakirja on jo tehty koeluontoisesti erilaisista tapahtumista. Sen tekeminen ei loppujen lopuksi ole todellakaan vaikeaa, vaikka se alkuun tuntuukin varsin työläältä. Tästä lisää kerhojen toimihenkilöiden koulutuksessa tammikuussa.

Tunturikerhojen toimihenkilöiden koulutuspäivä järjestetään Jyväskylässä 22.1. 2005. Tästä tulee tarkempia tietoja kerhojen puheenjohtajille. Jokaisesta kerhosta toivotaan paria edustajaa koulutuspäivään.

Kämppäisäntä Seppo Björkengren on jättämässä tehtävänsä tällä erää. Kiitos Sepolle näistä vuosista. Johtokunta on päättänyt kutsua uudeksi kämppäisännäksi Pekka Kallion Turusta.

Ja nyt saappaisiin — kohti lumiseikkailuja.

Hyvää luistoa teille kaikille

sihteerinne Iitu :)

Ei Iitu vaan Tunturiladun uusi kämppäisäntä Pekka Kallio Turusta ja Logista. Hänet esitellään paremmin seuraavassa lehdessä.

Tervehdys kavtsilaisilta, ystävät!

Ei kahta kolmannetta; Suomi päästä päähän tapahtuman kolmaskin etappi sujui mainiosti. Vaelsimme pitkin UKK-reittiä Nurmeksesta Kolille. Nurmeksen alueella UKK-reitistä vastaava Jorma Pihlainen oli tullut meitä lauantaiaamuna saattamaan matkaan ja kävipä vielä sunnuntaina meitä tervehtimässä ensimmäisessä yöpymispaikassa.

Rinkkaselkäisiä vaeltajia oli 28, lisäksi yksi retkikoira. Erityisen maininnanarvoista on osallistujien todella suuri ikähaitari, alta kolmikymppisestä 68-vuotiaaseen ja kumpikin ääripää oli ensi kertaa viikon vaelluksella! Osoitus siitä, että retkeilyn voi aloittaa missä iässä hyvänsä. Ja siitä, että retkeily yhdistää hyvin erilaisia ihmisiä. Enemmän retkestä toisaalla.

Itseltäni poistui yksi aukko yleissivistyksestä – tosin monta niitä on vielä jäljelläkin – kävin ensi kertaa Suomen kansallismaisemassa, Kolilla.

Myös Seitsemisen viikonloppuretkellä ja päiväkävelyllä Luukista Salmiin osallistujia oli n. 30, lisänä muutama koira. Seitsemisessä oli käytössä pitkästä aikaa yhteismajoitus, kaksi puolijoukkuetelttaa. Etenkin näin pimeänä vuodenaikana se lisää yhteisoloa. Kun usein porukka hajaantuu omiin pikkuteltoihinsa, jää juttelu vähemmälle. Nyt sitä jatkui vielä iltanuotion jälkeenkin.

Kamiinan kipinäverkon tukkeentuminen keskellä yötä aiheutti pientä sählinkiä. Teltassa oli kuulemma savua niin ettei kättään nähnyt. Naapuriteltassa nukkunut Marjatta heräsi mekkalaan, luuli aamun koittaneen ja lähti puuronkeittoon ennen kuin katsoi – ja uskoi – kelloaan!

Kavtsin syyskokouksessa päätimme mennä samanlaiseen jäsenmaksurakenteeseen kuin mikä on jo käytössä niin Tunturiladulla kuin Suomen Ladulla, eli on perhejäsenmaksu ja yksilöjäsenmaksu. Tulevan vuoden toimintasuunnitelma noudattelee pitkälti vanhoja uria.

Seuraava maastotapahtuma on itsenäisyyspäivän pitkänä viikonloppuna lauantaista maanantaihin, jolloin retkitoimikunta on kutsunut meidät muut - ja teidät - Kärrikaltion maastoon.

Ihan mitä tahansa voi odottaa, kun mukaan pyydetään ottamaan mm. hurttia huumoria…Maanantaina lopetetaan toki siten, että kaikki kutsutut ehtivät hyvissä ajoin linnan kutsuille…

Heti seuraavana lauantaina liikunta jatkuu kun ohjelmatoimikunnalta käy kutsu liikunnalliseen pikkujouluun. Luvassa on ainakin tonttuja, tonttuja, tonttuja… Seuraavan maanantain kerhoillassa siirrytään taas kauas pohjoiseen kun WWF:n suojelujohtaja kertoo arktisen luonnon suojelusta ja suurpedoista.

Jokainen viettää joulunsa miten kukakin, toivottavasti miellyttävästi. Mutta jo tapaninpäivän iltana teemme kinkun rippeistä voileipiä, kaadamme termariin vaikkapa glögiä ja suuntaamme sulattelemaan jouluruokia kuutamokävelylle Vantaan Petikon maastoon. Ennenvanhaan oli tapana käydä tapaninpäivänajelulla, nyt korvaamme sen kävelyllä täydenkuun toivottavasti valaistessa maisemaa – tai hiihdolla jos lunta tulee riittävästi.

Kuutamohiihto uusitaan seuraavan täyden kuun aikaan tammikuussa, ilmaston lämpenemisestä huolimatta uskomme, että ainakin silloin on lunta. Kummallakin kerralla kaikki kuuhullut sudet ja sudenmieliset ulvovat!!! Helmikuun alussa lumikenkäillään päivänvalossa jossakin päin Nurmijärveä.

Kavtsilaiset ovat useamminkin retkeilleet Pohjois-Ruotsin retkikohteissa, Sarekissa, Padjelantassa jne. Sitä vastoin muut Ruotsin retkeilykohteet ovat jääneet hyvin vieraiksi. Asiaa korjataan kun tammikuun kerhoillassa Tasso Lampen kertoo ja näyttää kuvia kansallispuistoista ja muista retkeilykohteista eri puolilla Ruotsia.

Yksi Tunturiladun tavoitteista on edistää tietämystä Lapista ja saamelaisuudesta. Helmikuun kerhoillassa laajennamme tietämystä saamelaiskulttuurista kun saamme Ritviksen vieraaksemme kertomaan Ulla Pirttijärvestä ja hänen musiikistaan.

Jo nyt pari sanaa seuraavasta Suomi päästä päähän tapahtumasta. Hiihtovaellus Raja-Joosepista Sallaan tehdään viikoilla 14 ja 15. Ilmoitus vaelluksesta on toisaalla tässä lehdessä.

Itselleni on ollut pettymys, ettei Kavtsin ulkopuolisia osallistujia tapahtumiin ole juuri ollut vaikka tapahtumasta on laajasti kerrottu. Mainittakoon, että vielä on viisi kavtsilaista, jotka ovat olleet mukana kaikissa kolmessa tapahtumassa alusta loppuun. Varmaan heidät nähdään seuraavallakin etapilla.

Tervetuloa mukaan muutkin kuin kavtsilaiset! Lisätietoa nettisivuiltamme, www.kolumbus.fi/tunturikerho.kavtsi tai kerholaisilta. Toivotan rauhallista joulua, lumekasta talvea ja virkistäviä retkiä kaikille!

Retkeillään,
Hannu

Kavtsilaisten lähtöverryttely puolipitkällä marssilla (n. 20 km).

Hulluja nuo gallialaiset

Tehän tunnette Coscinnyn ja Uderzon mainion gallialaiskylän, jossa Asterix ja Obelix seikkailevat. Kylä sijaitsee kaukana Rooman periferiassa ja se taistelee sitkeästi itsenäisyytensä puolesta.

Mikä hulluinta ja mainiointa, kylä elää vieläkin keskuudessamme. Se ei ole vain italialaista vilkasta mielikuvitusta. Täällä kaukana Vuokatti-tuntureiden takana asustaa oktalaisten heimo, jossa samat piirteet ovat havaittavissa.

Meilläkin on oma tietäjämme, jolta kysymme neuvoa pulmiimme ja tarvittaessa saamme voimajuomaakin.

On ruualle perso kyläpäällikkö, jota pitää kannatella kilven päällä (aineettoman tosin), jotta hän saisi tarpeeksi näkyvyyttä ja arvokkuutta.

Totta maar minä mieluummin olisin pieni ja älykäs Asterix, mutta siihen rooliin olen vain joskus päässyt. Hyvä niin, sillä kylässämme Asterixin rooli tulee milloin kenenkin osaksi, tarpeen mukaan.

Hyvin on homma pelannut. Kylä on pelastunut monesta koettelemuksesta. On meillä monta Obelixiakin, aina innokkaasti seikkailuun lähteviä, luotettavia Asterixin apulaisia.

On sotureita, kalastajia, seppiä eikä mikään tapahdu ilman naisia; Minervaa, Hortensiaa, Amaryllistä jne. Suurten juhlien jälkimainingeissa meillä joku saattaa hupsahtaa Bardin rooliin ja istua puun alla synkkien ajatustensa vankina, mutta pian ystävät sieltä heidät pelastaa.

Te hyvät tunturilatulaiset teitte kyläämme ansiokkaan hyökkäyksen reilun sadan hengen voimin.

Sehän kohensi mukavasti taloudellista itsenäisyyttämme muutamaksi vuodeksi. Voimme jopa juhlia ja syödä muhkeaa villisikaa joulun alla nelikymmenvuotisen taipaleemme kunniaksi.

Älkää surko rahojenne menetystä, rahan parhaat puolet tulevat esiin silloin kun se kiertää. Uskoakseni taskuihinne tunki kuitenkin jotain ajateltavaa, kenties aivan uusia oivalluksia tai muuten vain mukavia muistoja.

Näin täällä on tullut arkinen meno takaisin. Hiidenkiviä ei kuitenkaan kannella, kierrellään vain ne kunnioittavasti jos kohdalle osuvat.

Asterixit ja Obelixit taitavat jo ounastella uusia seikkailuja sillä eivät ne jaksa kylän uneliasta rauhaa kauan katsella.

Liisa

Terveisiä Satakunnasta

Joulu kolkuttelee kohta jo ovella, vaikka ei uskoisi. Meillä maa on saanut aavistuksenomaisen lumipeitteen, joka onneksi kirkastaa vähän pimeitä iltoja. Mutta mikä parasta, revontulia on jo sentään muutaman kerran näkynyt.

Syksy on kerhollamme merkinnyt puuhaa kevätpäivien suhteen. Niitä suunnitellaan kiihtyvässä tahdissa, jotta kykenisimme tarjoamaan Tunturiladun väelle mukavan tapahtuman.

Minua on monesti harmittanut niin syyskokouksen kuin kevätkokouksen suhteen se, että me ulkoilmaihmiset istumme päiväsydämen sisällä pähkäilemässä tulevaa tai mennyttä aikaa. Siksi haluammekin siirtää kokouksen heti tapahtumamme avajaisten jälkeen pidettäväksi, aivan kuten Vuokatissakin kokous pidettiin. Tällöin aikaa jää ulkoiluun, mistä varmasti monet haluavat nauttia.

Mutta enpä kerrokaan tämän enempää vielä. Tapahtumastamme on ilmoitus toisaalla tässä lehdessä. Toivomme, että ilmoittautuisitte ajoissa, ja tietäisimme varata ruokaa riittävästi ja majoitusta kunkin toiveiden mukaisesti.

Meillä on myös syyskokous jo takana, ja kokousasiat käsittelimme ripeästi Lahtisten kodassa eli Kriivarin Porotilalla. Onneksi isänpäivänä oli jo maa sen verran huurteessa että porolauman käyskentely siirsti nopeasti ajatukset Lappiin. Sinne olemme tulevana vuonna useamman kerran menossa.

Tammikuun lopulla järjestämme yhdessä Kolbman kanssa ahkioalamäkikoulutusta Ellivuoressa, jonne ovat kaikki muutkin tunturilatulaiset tervetulleita. Siitä myös tarkemmin toisaalla.

Talveksi suunnittelemme kerhoviikkoa joko Kiisan tai Talaksen kämpille, mutta varmemmaksi vakuudeksi haluaisimme tietää, olisiko reissuumme lähtijöitä. Pääsiäisen hiihtomatkaa ei tällä kerralla järjestetä. Leena, joka on ahkeroinut jo monta vuotta reissun vetäjänä, haluaa pitää välivuoden. Mutta sitten Tunturiladun ja meidän omana juhlavuotenamme eli 2006 olemme taas menossa pääsiäiseksi pohjoisen laduille.

Kesällä ohjelmassa on aikuinen-lapsi-vaelluksen sijasta aikuisille ja lapsille suunnattu kultaleiri Lemmenjoelle. Naiset vaeltavat heinäkuussa Karhunkierroksella ja syyskuussa saariselällä.

Mielikuvitukseton väkemme halusi edelleen allekirjoittaneen jatkavan ruorissa, mutta 2006 on toinen nimi tällä palstan alla, toivottavasti.

Satu

Ovtsin kuulumisia

Syyskauden aloitimme saamelaismusiikki-illalla ja tekemällä miellyttävän retken Kemijärven Ulkuniemeen Seija Leinon ja Unto Kekkosen vapaa-ajan kartanoon.

Heille vielä suurkiitokset erinomaisen hienosta kerhoviikosta. Ensiaputaitoja opettelimme Jyväskylässä SPR:n EA1:n verran. Historiaillassa entiset puheenjohtajat kertoilivat mitä tapahtui kerhon alkutaipaleilla ja katsoimme mm. Esan vanhoja jo historiallisiakin kaitafilmejä.

Marraskuun toisena päivänä pidetyn vuosikokouksen tuloksista mainittakoon, että

Ovtsin puheenjohtajaksi seuraavaksi 2-vuotiskaudeksi valittiin Seppo Pihkasalo ja johtokuntaan uusina Jukka Torpo Erkin paikalle ja Saini Pihkasalo Sepon paikalle.

Suuret kiitokset Erkki Kaihlaselle johtokuntatyöskentelystäsi ja kerhon hyväksi tekemästäsi työstä.

Tämän vuoden tapahtumista on jäljellä tätä kirjoittaessani vielä pikkujoulut ja järjestöjen messut (myyjäiset). Sinne suurella joukolla myymään ja ostamaan.

Ensi vuoden tapahtumista ensimmäinen on 11.01.2005 pidettävä susi-ilta. Käymme läpi yhdistyksemme tunturisusijärjestelmää ja sen suoritustason tulkintoja. Perinteinen Jyväskylän Ladun majapäivystys on meillä 16.01.05 . Helmikuussa 01.02.05 teemme retken Australiaan Tuulan sanoin ja kuvin ja 15.2.05 katselemme kuvaillassa kerholaisten kuvasatoa vuosien varrelta.

Samalla kun toivotan Sepolle oikein paljon onnea puheenjohtajavuosille kiitän Ovtsilaisia hyvästä yhteispelistä ja aktiviteetistä. Tulen aina muistamaan ne pyynnöt edelleen jatkaa puheenjohtajana. Tunnen sen suurena henkilökohtaisena luottamuksen osoituksena, mutta on mielestäni oikein kaikkia kohtaan, että tehtävien hoitajat vaihtuvat ja mahdollisimman moni pääsee vaikuttamaan kerhomme tulevaisuuteen. Kiitän myös kaikkia niitä valtakunnallisen tason tunturilatulaisia, joilta olen saanut korvaamatonta apua erilaisissa tilanteissa.

Kiitos kaikille !

Pauli H

Anja Rönnberg
ikäsusi nro 94

Anja on liittynyt Tunturilatuun ja Tunturikerho Kavtsiin 1976, miltä vuodelta löytyy Kavtsin arkistoista heti ensimmäinen maininta hänestä, silloin kerhoiltojen yhtenä kahvinkeittäjänä. Tätä seurasi kerhotoimikunnan jäsenyys 1980-1983.

Pian sen jälkeen hän ryhtyi Kavtsin rahaston-/taloudenhoitajaksi, mistä tehtävästä Anja luopui tämän vuoden keväällä, eli parikymmentä vuotta hän hoiti taidolla kerhon raha-asiat. Tämä lienee pisin toimihenkilöura Kavtsin historiassa.

Yhden kerhon rahojen vahtimisen lisäksi hän on toiminut Tunturiladun varatilintarkastajana. Anja on Tunturisusi nro 1283 vuodelta 1977.

Tämän syksyn toinen ikäsusi on hänen tunturisusiveljensä samalta vuodelta.

Viime vuosina hän on päävastuullisena vetänyt Suomen Ladun sauvakävelyjä Helsingin Paloheinässä, enimmäkseen kaksi kertaa viikossa. Näiden yhteydessä Anja on tehnyt tunnetuksi Tunturilatua ja lukuisat ovat ne uudet jäsenet, jotka hän on sitä kautta saanut joukkoomme.

Hän on ollut mitä parhain puhemies järjestöllemme. Anja on ansiokkaasti jatkanut sitä tapaa, millä hän itsekin on tullut Tunturilatuun, sillä lenkkeilyn merkeissä hän oli aikanaan tavannut henkilön, joka oli omilla puheillaan tunturilatutoiminnasta saanut kipinän lentämään syttyvään sieluun.

Sauvakävelyn lisäksi Anja on tuonut muitakin uusia lajeja toimintaamme, kuten lumikenkäilyn. Anja on aina ollut valmis venymään kaikessa Tunturilatuun liittyvässä, mutta hän on usein pannut myös muut "venymään" ohjaamissaan aamu- ja iltajumpissa.

Anja on innokas Lapin vaeltaja kaikkina vuodenaikoina, sillä matkaan hän lähtee vähintään pari kertaa vuodessa. Laavu on hänelle mieluisin majoitusmuoto niin talvella kuin kesälläkin. Lumiluolan tekokin onnistuu häneltä.

Retkiltä on kertynyt kaikenlaisia kokemuksia ja seikkailuja eikä kaikki ole aina mennyt suunnitelmien mukaan, mutta Anjalla jos kellä on kyky nauraa omille kommelluksilleen. Tarinat omilta retkiltä sekä välitön, iloinen luonne tekevät hänestä myös hyvän yhteishengen luojan.

Vaikka Anjasta tuli nyt ikäsusi, ikä ei näy häntä vielä painavan.

Ikäsudet ja johtajasusi seuraavat myhäillen uusia outasusiksi pyrkiviä.

Uudet rääthyläiset

Susi tenttasi tunturisusiksi vihittäviä Olli Mäkipäätä ja Simo Salannetta.

Tunturisudet

1627. Mäkipää Olli	7	2	60
1628. Salanne Simo	20	5	82

Johtajasusi

183. Korkeila Erkki (Era)

Erkki Korkeilalla on takanaan jo yli 40 vuoden vaelluskokemus. Harrastus eräkulttuuriin alkoi kylläkin jo aikaisemmin. Hän on saanut "leirikasteen" elokuussa 1947 Hakun-partion Urajärven kalastusleirillä. Vaelluksia hänellä on noin 40, niistä 14 on kokonaan itse vedettyä. Retket ovat suuntautuneet monipuolisesti eri puolille Suomen Lappia sekä myös Ruotsiin ja Norjaan. Hänen retkisuunnitelmat ja -kertomukset ovat erittäin perusteellisesti ja mielenkiintoisesti valmisteltu. Monet hänen vaelluksistaan ovat vaatineen hyvää kuntoa, sillä useat ovat olleet parinsadan kilometrin pituisia. Kuntoa on vaatinut myös osallistuminen vaelluskilpailuihin, joista on tullut menestymistä Tunturiladun joukkueessa.

Harrastusnäyte 1.
Erinomainen kirjoitus erävaelluksen suunnittelusta ja toteutuksesta. Esimerkkinä talvivaellusvaellus "Norja 2002".

Harrastusnäyte 2.
Nostalgia "vaellusrypäs" 40-vuotis-selonteko vaelluksesta (ei yhtäjaksoisesti) Rukalta Utsjoelle 40 vuoden aikana. Haastavin vaellusosuus on varmasti ollut vuonna 1963 kävelty 352 kilometriä.

Harrastusnäyte 3.
Lappia ja eräretkeilyä koskeva kirjallisuus. Omaan kirjastoon kuuluu 184 kirjaa. Lisäksi hän on lukenut 94 muuta aiheeseen liittyvää kirjaa, jotka on lainattu luettavaksi.

Ikäsudet:

94. Anja Rönnberg
95. Esko Sepponen

Uudet ikäsudet eivät välttyneet noidan hokulta.

Outasudet

Vaelluskokemukset

	kesä	talvi	huiput
20. Gerlin Riitta	2	1	10
21. Lahtinen Juho	1	1	10
22. Lahtinen Tuomas	1	1	10
23. Mäkipää Seija	6	1	59

Erkki Era Korkeila on johtajasuden arvon ansainnut.

Esko Sepponen
ikäsusi nro 95

Tunturikerhomme sai siellä uuden suden - Ikäsuden - kauan odotettu Ikäsusikutsu tuli ja vuorossa oli nyt kerhomme pitkäaikainen jäsen **Esko Sepponen**, joka kastettiin juhlavin menoin Ikäsudeksi no 95.

Esko on tuttu meille tunturilatulaisille, mutta myös muille latulaisille. Hän on osallistunut takavuosina ensin Erävaelluksen SM-kilpailuihin kilpailijana muistaakseni kymmenen kertaa ja sen jälkeen toimitsijana. Tuttu pari erävaelluskilpailuissa Esko Sepponen ja Veikko Tyrväinen, joiden savolaishuumori ei unohtunut vaikeissakaan tilanteissa.

Esko on osallistunut latutyösarallaan itseään säästämättä kaikkiin mahdollisiin talkoisiin olivatpa ne sitten täällä kotikulmilla tai Lapin perukoilla.

Aina valmis - se kuvaa hyvin Eskomme toimintaa järjestöelämässä. Eskon käden jälki on näkynyt myös Tunturiladun johtokunnassa, kerhomme varapuheenjohtajan ja eri toimikunnissa, joissa hän on kunniakkaasti edustanut kerhoamme - kiitos Esko.

Hänen saamistaan huomionosoituksista tärkeimmät mainitakseni mm. Tahko Pihkala mitali v. 2002, Suomen liikuntakulttuurin ja urheilun mitali kultaristein. Esko vihittiin Tunturisudeksi vuonna 1976, susi no 1286.

Lämpimät Onnittelumme Sinulle Esko ja kiitos kaikesta menneestä meidän kerholaisten puolesta - tuleva vuosi tulee taas olemaan työntäyteinen - talkooapua tarvitaan taas!

Tunturikerho Njealljelaisten lämpimät onnitteluhalaukset Sinulle Esko.

Lea-puheenjohtaja.

Vuokatin susiaisissa leppoisa tunnelma

Aamuyöllä kun kömmimme Vuokatinrantaan, oli pilkkopimeää ja pakkasta. Liki kahdeksan tunnin istuminen bussissa oli jähmettänyt raajat, mutta vauhtia löytyi töppösiin, kun löysimme majapaikkamme ja seuraavaksi etsimme vessaa.

Pari silmällistä unta, ja sitten menoksi. Aamiainen, kuten kaikki muutkin ateriat, olivat Vuokatinrannassa ahneelle petollisia. Suu olisi syönyt enemmän kuin vatsa otti vastaan. Ruoka oli erinomaista! Kiitos emännälle ja isännälle!

Leppoisa tunnelma tempasi mukaansa jo avajaisissa, kun Sotkamon kunnanjohtaja **Jari Tolonen** kertoi kyläpäällikön äänenpainoin Sotkamon erinomaisuuksista: Sotkamossa voi hiihtää ympäri vuoden, Jymy voittaa aina pesäpallon mestaruuden ja sitten se kolmas, olikos se aurikoinen sää? Ainakin kunnanjohtajalla riitti pilkettä puheissaan.

Kokouksen jälkeen lähdettiin porukalla tutustumaan Vuokatinvaaraan. Reissu oli käymisen väärti.

Rakovalkea tuotiin susiaisiin kantamalla.

Ei juuri tarinaa irronnut

Syyskokous käytiin ripeästi läpi. Tarinan juurta ei listasta löytynyt, vaikka puheenjohtaja **Raimo Pahkala** kuinka patisteli keskusteluun.

Tapahtumat ja eurot hyväksyttiin esitetynlaisina, samoin johtokunta jatkaa entisellä kokoonpanolla, kun erovuoroiset saivat lisäpestin.

Toimikunnissa tapahtuu sensorttinen muutos, että vähän vanhahtavalta vaikuttanut julkaisutoimikunta muutettiin tiedotustoimikunnaksi.

- Meillä on erinomainen yhdistys, jossa on monen eri alan asiantuntijoita, joita voidaan käyttää eri toimissa hyväksi. Apua on pyyteettömästi annettu, kun sitä on pyydetty, kiitteli Raimo.

Aihkista kokouksessa puhuttiin sen verran, että siellä on tämän vuoden aikana syyskuun loppuun mennessä ollut 70 majoitusvuorokautta. Tilusvaihto etenee suunnitellusti.

Kokouksessa pohdittiin, että Tunturiladun kämppäomaisuus on sen verran mittava, että siitä on syytä pitää hyvää huolta.

Turvallisuusmääräykset tiukkenevat ja niistä tullaan kerhoja opastamaan lähiaikoina.

Ex-puheenjohtaja Kösä korosti, että ohjeiden tulee olla selkeäsanaiset, tiiviit ja lähes kaiken kattavat.

- Turvallisuusmääräykset eivät saa olla kerhoille peikko, vaan apuväline tulevia tilaisuuksia varten.

Rahantuloa ei Tunturilatukaan voi estää. Utsjoen yhteismetsä on myynyt puutavaraa ja siitä rapsahti Tunturiladun tilille mahtavat 10,79 euroa. Mihin senkin rahamäärän kanssa joudutaan!

Mutta toisaalta kunnat ovat tarranneet rahakirstuumme kiinni jätehuoltomaksujen muodossa. Utsjoki vaatii nyt aiemman 37 euron sijasta 210 euroa. Johan on korotusta! Siitä vielä taitetaan peistä.

Vuokatin laella

Kun kokous oli kääritty pakettiin, lähdettiin happihypylle Vuokatin rinteille. Ylös mentiin komeasti bussilla, mutta siellä sentään kierrettiin kävellen ihan kiva, lyhyt lenkki. Ja se vaaran laelta auennut maisema, se hiveli silmiä!

Jossakin välissä ketterimmät ehtivät luontopolulle, jossa oli kasapäin visaisia kysymyksiä.

Illalla oli tarjolla yhteinen illanvietto, jossa johtokunnan jäsenet pistivät itsensä oktalaisten lisäksi likoon. Kuultiin runoa ja laulua, ja näyttelijän rooliin hyppäsi vahvistettu tunturiladun johtokolmikko.

Tervanpoltto ei ollut laiskan puuhaa

Aamuhartauden jälkeen sudet kokoontuivat omaan tapaamiseensa, eivätkä olisi millään lopettaneet, ellei muu väki olisi halunnut tulla samaan paikaan syventymään tervanpolttoon. Se filmi oli todella mielenkiintoinen.

Kiitos Oktan väki!

Susiaisissa oli kivaa ja ruumiin ja sielun täytettä tuli sopivina annoksina.

Kotimatkalla saimme ensi tuntuman talvesta. Kuopion liepeillä maassa oli jotain valkoista. Mitä lie ollut?

Satu

Liisa Haapalainen joukkoineen oli junaillut mukavat susiaiset.

Nuotiolla voi kohdata kaikenlaisia vaeltajia, niin kokeneita vanhoja partoja kuin nykyajan vempeleitä apunaan käyttäviä tyttösiä.

Mitä mahtoivat Eeva Ryynäsen kymmenen neitsyttä seinällä tuumailla, kun tunturilatuväki hytkyi napatanssija Galina Ermakovan tahdittamana.

Opastekylttien malleja esitteli Kari Loponen Tunturikerho Njealljesta. Vilkkaan keskustelun lomassa pohdittiin, pitäisikö kyltti tehdä nykymuotoon Tunturilatu/ Njeallje.

Tunturikerho Njeallje

Syksy on mennyt ja talvi tullut – mihin se on mennyt olemme ihmetelleet – syksyn ruskaretki on takana, jonka teimme taas kerran yhteisenä retkenä Tsietsalaisten kanssa Susikyröön ja siitä edelleen osa porukasta jatkoi matkaansa Pöyrisjärven vaellukselle.

Terveisiä ja kiitos matka- ja vaellus-seurasta – lauantaina suunnittelimme jo uutta matkaa - hiihtoviikkoa keväällä viikko 14 – onnistuisikohan. Vietetään tässä ensin joulu ja sitten, mutta soitellaan kuitenkin, että Kari voi varata linja-auton, jos tarvetta on – ja kiitos Kari – taas yksi yhteinen reissu Sinun hoitamanasi!

Tunturiladun syyskokouksesta ja susiaisista olen kertonut jo kerhomme kuulumisia samoin kerhomme kahdessa kokouksessa, jotka ovat olleet susiaisten jälkeen.

Menneenä lauantaina kokoonnuimme Joroisten järjestämään "ylimääräiseen" kerhotapaamiseen, koska pikkujoulutarvetta kartoittaessamme sitä ei ollut – tapaamisen tarvetta oli kuitenkin – kiitos Joroislaiset meidän kerholaisten puolesta kivasta tapaamisesta Kukkolassa – paikalla oli 36, jotka iloisella puheensorinalla todistivat tapaamisen tarpeellisuuden. Mukaan oli tullut uusi "jäsen ehdokas" – Tervetuloa mukaan toimintaa – kuulemme varmaan joskus kerhotapaamisessa "unohtumattomasta" purjehduksestasi maailman ympäri!

Kerhotoimikunta kokoontui pohtimaan tulevaa toimintaa ja siihen yhtyi jäsenistö yksi toisensa jälkeen painavan sanansa sanomaan. Tuleva toimintavuosi vuosi 2005 tulee olemaan työntäyteinen, joku on todennut, että talkootyö yhdistää – vuoden lopussa nähdään miten kävi.

Toimintasuunnitelmasta teemme, kun ennätämme "käsiohjelman" , josta saatte tarkemmin tietoja mitä on tulossa, mutta tässä alla vähän sovituista tapahtumista, jotka toteutuvat ja kuten meillä sanotaan "jos toteutuvat" – ei oteta liikoja paineta - kyllä se siitä!!!

Toiminta-suunnitelma vuodelle 2005:

Tammikuu15.01. Pieksämäki / teema: helppo suksien voitelu.

Helmikuu 06.02. Mikkeli / laskiainen Torninmäellä.

Maalikuu 04.-06.03. Tunturiladun kevätpäivät Kokemäellä.

Maaliskuu 19.03. kerhomme kevätkokous Varkaudessa.

Huhtikuu 02.-09.04. linja-automme suuntaa kohti Lapin keväthankia.

Toukokuu 04.-05. toimintapäivät Kangaspellossa – arpajais- ja vaellusvalmistelujen merkeissä.

Kesäkuu 04.-05. toimintavarapäivä tarpeen mukaan –paikka päätetään myöhemmin.

Kesäkuu 25.-26. toimintapäivä juhannuksen merkeissä Kangaspellossa!!

30.-31.07. Tunturiladun retkenvetäjän kurssi Kangaspellossa.

Elokuu 19.-21.08. Tunturiladun kesäpäivät Varkaudessa – ilmoittautumiset ajoissa – otamme mukaan 99 Tunturilatulaista ilmoittautumisjärjestyksessä ilmoittautumisajan ilmoitamme myöhemmin, mutta kortteja voitte jo lähettää minulle – osoitteeseen Tolkkaantie 47, 79520 Viljolahti.!

Syyskuu 02.-10.9. ruskaretki Sveitsiläisten vieraittemme kanssa Susikyröön ja Vuontispirtille. Kari varaa alkuvuodesta linja-auton, joten, jos aiotte lähteä mukaan, niin ilmoittautukaa ajoissa – 15 nimeä on jo listalla – tiedoksi myös Tsietsan vaelluskavereille tämä!!

Lokakuu 29 tai 30.10. alamme joulun valmistelut himmelikurssin merkeissä – Urpo on luvannut hoitaa tämän – himmelin tekijä olkiineen on tiedossa, joka on lupautunut kurssin vetäjäksi.

Marraskuu 12.11. kerhomme syyskokous – paikka on vielä auki missä.

Joulukuu 10.12. pikkujoulu Varkaudessa – siinä samalla pidämme kerhomme "35 vuotta – salajuhlat" perhepiirissä – luulisin! Pikkujouluohjelmaa voi alkaa harjoittelemaan jo hyvissä ajoin, ettei jää sen takia pitämättä –hoidetaan kerralla 35 vuoden aikana pitämättä jääneet pikkujoulut!

Syksyn ruskamatkasta ja siihen liittyvistä ***Vuontispirtin*** huonevarauksista haluan muistuttaa, että varausvahvistus tarvitaan tämän vuoden loppuun mennessä – majoitusvastaava ***Vuontispirtin osalta on Leila Auvinen!*** Kuljetusvahvistus on vanhaan tuttuun tapaan annettava ajoissa ***Kari Loposelle*** tai Lea Sarkealle.

Tulevista kesäpäivistä vielä pikkujuttu tiedoksi kaikille Tunturilatulaisille, jos se toteutuu mitä suunnittelemme – kannattaa tulla kaukaakin, koska sitä sellaista ette tule enää koskaan kokemaan – tapaamisiin kesäpäivillä, jotka alkavat Varkaudesta!!!

Nyt on se aika vuodesta, kun voi jo katsoa taaksepäin millainen toimintavuosi meillä Njealljelaisilla on ollut – olemme saaneet monta uutta jäsentä – tulkaa reilusti mukaan toimintaa – vetäkää hihasta ja kertokaa mitä haluatte tehdä ja miten haluaisitte toimia – uudet ideat ovat aina tervetulleita.

Teille, jotka taas ette enää osallistu aktiivitoimintaan, mutta seuraatte tiiviisti kerhomme toimintaa - lämpimät kiitoksemme menneestä ja kaikkea hyvää elämässänne.

Tässä yhteydessä haluan muistuttaa yhdestä asiasta, että mikäli haluatte osallistua kerhomme toimintaan, se edellyttää, että maksatte myös tulevana vuonna Tunturiladun jäsenmaksun - olemalla Tunturiladun jäsen saa myös **Tunturilatulaisten** edut kuten Tunturilatulehden ja kämppien käyttöoikeuden.

Kerhomme jäsenille ja Tunturilatulaisille esitän lämpimät kiitokseni tästä vuodesta ja toivotan Hyvää Joulun odotusta ja Joulua Teille kaikille.

Suksikelejä odotellen lämpimin ajatuksin

Lea-puheenjohtaja

Susipannu Esko Aallolle

Syksyn susiaisissa toistakin Eskoamme muistettiin nimittäin **Esko Aaltoa**, jolle luovutettiin susipannu syyskokouksen alussa palkkiona tehdystä Tunturilatutyöstä.

Eskoon sopii hyvin sanonta siinä on mies, jolla ei ole "peukalo keskellä kämmentä". Eskon käden jälki näkyy Tunturiladun omistamilla Lapin kämpillä, joissa Hän on ollut ahkerana talkoolaisena mukana. Siellä on syntynyt keittiön kalusteita käyttöömme ja paljon muuta – puhumattakaan siitä mitä Hän on tehnyt kerhomme eteen toimiessaan puheenjohtajan vuosina 1986 – 95 sekä samalla myös vaikuttamalla Tunturiladun johtokunnassa.

Esko on saanut tekemästään latutyöstä useita mitaleita mm. kultaisen ansiomitalin ja vuonna 1997 Tunturilatu kutsui Hänet Ikäsudeksi numerolla 83.

Tukena latutyössä on ollut Hänen vaimonsa **Elma**, joka on ollut kerhomme "arpajaisvastaava", jo kauan aikaa, joten kiitän Teitä molempia Esko ja Elma tekemästänne työstä kerhomme ja Tunturiladun hyväksi.

Lauantain kerhomme kokousväki taas kerran sai todistuksen siitä, että "aina valmis" pätee edelleen Eskon kohdalla, kun kyse tuli tulevan toimintakauden talkoista, joita suunnittelimme tehdäksemme siellä kesäpäivien ja syksyn vaelluksen arpajaispalkintoja yms. – toukokuun tilaisuudesta Esko tuumasi, että siellähän me se tehdään - tulette aikaan näkemään mitä!!!

Kerhomme puolessa vielä kerran kiitos Esko ja hyvää jatkoa latutyössä Sinulle.

Tunturikerho Njealljen puolesta

Lea- puheenjohtaja

Johtaja-susien harrastus-näytteistä

Tunturiladun susijärjestelmä on "tuottanut" johtajasusia aivan yhdistyksen perustamisvuodesta lähtien. Kolme ensimmäistä johtajasutta kutsuttiin järjestelmään mukaan, muut ovat päässeet arvostettuun rääthyyn anomuksen perusteella.

Ahkeran vaeltamisen lisäksi kokelaiden on täytynyt syventyä johonkin Lappiin tai Lapin retkeilyyn liittyvään aiheeseen ja tehdä siitä kirjallinen tai käytännön työ susivaliokunnalle esitettäväksi.

Vuosien varrella on syntynyt jo 180 esitystä mitä erilaisimmista aiheista. Johtajasusikokelaat ovat käyttäneet hyväkseen niin oivallisia käden taitojaan kuin kirjallisia kykyjäänkin, jokainen ominaisuuksiensa mukaisesti.

Harrastusnäytteet ovat säilytettynä susianomusten kanssa Helsingin kaupungin arkistossa, mistä löytyy Tunturiladun muukin arkistomateriaali.

Olen vuosia harmitellut, että tunturilatulaisten usein hyvinkin suuritöiset ja mielenkiintoiset harrastusnäytteet ovat arkiston kätköissä. Susivaliokunta on nyt päättänyt ensin esitellä mitä harrastusnäytteitä on tehty ja sitten, vähitellen, esitellä Tunturilatu-lehden sivuilla joku työ tai tiivistelmä siitä.

Kaikkia näytteitä ei valitettavasti ole löytynyt Tunturiladun arkistoista, vaan tieto tehdystä työstä on löytynyt esimerkiksi Tunturilatu-lehden sivuilta. Parin henkilön uurastuksista en ole saanut selvitettyä mitään. Otan kiitollisuudella vastaan mahdollisen tiedon listassa esiintyvien kysymysmerkkien poistamiseksi.

Marita Maula
Susivaliokunta

Alkuvuosien näytteitä:

1956			
1.	Mailis Auterinen	Helsinki	Kutsuttu johtajasudeksi
2.	Eero Melto	Imatra	Kutsuttu johtajasudeksi
3	AnteroTarvainen	Helsinki	Kutsuttu johtajasudeksi
1960			
4	Aarne Karmavaara	Turku	Suunnitellut susikelkan (piirustus), valokuvaus harrastuksena
5	Paavo Rannikko	Turku	Ajatuksia eräretken johtamisesta
1961			
6	Reino Artola	Vantaa	Tutkinut ja suunnitellut retkeilyreittejä
7	Heikki Gröhn	Rovaniemi	Utsjoki-Nuorgam-Kevo -reitin kämpät ja turvekammit ja niiden ympäristön polttopuutilanne
8	Evert Nikkonen	Turku	Lappalaisten varhaiset vaiheet ja heidän muutto yhä pohjoisempiin osiin
9	Oskari Tuomisalo	Helsinki	Lapin maastolliset ja ilmastolliset olosuhteet eräretkireittejä ja eräretkeilyä silmällä pitäen (tehty Lapin ilmavalvontaverkostoa kehitettäessä – salainen)
1962			
10	Gunnar Sinervä	Turku	Kamminrakennusretkestä laadittu selostus, hiihdonneuvojan kurssi
11	Pertti Veijalainen	Turku	Lapin linnut tavallisen retkeilijän silmin
1963			
12	Toivo Harjanne	Helsinki	320 km eräretki Ivalo-Pallas talvella -62
13	Sakari Kärkkäinen	Tapiola	Kebnekaise kierroksessa
14	Veijo Kämäräinen	Helsinki	Kilpisjärveltä Jäämerelle
15	Tuure Saarinen	Helsinki	SMY tunturiopaskurssi
1964			
16	Aki Kosonen	Hyvinkää	Retkiselostus Haltin vaelluksesta 20.-29.7.-64
17	Erkki Kupiainen	Helsinki	Kolmen vaiheen vaellus -64
18	Reino Kärkkäinen	Helsinki	Kultaa ja karhuja Vuotso - Ivalojoen Kultala- Inari
19	Tapani Piirainen	Vantaa	?
20	Pentti Tiilikainen	Jyväskylä	Ranskan hiihtokoulun kurssi 5 vrk (suoritetaan vihkimisen jälkeen, ei papereita)

Luettelo jatkuu vuodesta 1965 seuraavassa lehdessä!

Kumpelaisten ruskaretket

Ensimmäiset kumpelaiset sekä Joensuun Ladun porukka lähtivät Joensuusta varhain lauantaina Martin kyytiin. Juuasta ja Nurmeksesta meitä kumpelaisia tuli lisää niin, että linja-auto oli lähes täynnä ruskaretkeläisiä.

Kumpelaisista 20 jäi Kuusamon Valliniemeen ATK:n kämpälle. Loput 9 kumpelaista sekä Joensuun Ladun porukka jatkoivat matkaa Laurin kyydissä Pallas-Ounastunturin kallispuiston maisemiin. valliniemi sijaitsee 50km Kuusamosta Kemijärven suuntaan. Olimme Valliniemessä lauantaina iltapäivällä, joten saimme rauhassa majoitettua sekä tutustua lähiympäristöön ennen pimeän tuloa.

Syötyämme päivällisen jaoimme samalta istumalta Ension johdolla viikon tehtävät jokaiselle. Periaatteena oli, että miehet keittävät aamulla puuron ja kahvin sekä lämmittävät saunan joka ilta. naiset huolehtivat iltaruoan valmistamisesta sekä iltakahvista että tiskaamisista ja muusta puhtaudenpidosta. Tiskaamisessa oli suuri apu tiskikoneesta.

Kaikki sujui moitteettomasti. Aamupuuroa söimme muskikkasopan kanssa. Päivälliseksi söimme usein kalakeittoa tai paistettuja haukia ja siikoja. Raimolle, Velille ja Ilmarille kuuluu kiitos siitä, että he jaksoivat kalastaa niin ahkerasti. Myös Seijan ja Niilon savumuikkukeitto maistui hyvältä.

Iltaisin miehet pelasivat ahkerasti korttia. Saramolainen oli suosituin peli. Me naiset venyttelimme päivän aikana väsyneitä lihaksiamme ja seurustelimme muuten vain. Virkistävää oli myös käydä uimassa sanomisen lomassa. Mutta emme olleet tulleet vain lomailemaan vaan myöskin ulkoilemaan.

Niinpä heti sunnuntaiaamuna lähdimme patikkaretkelle Riisitunturin kansallispuistoon. Matka alkoi Noukavaaran lähtöpisteestä jyrkkää nousua ylöspäin ja aivan pian saimme nähdä edessämme Kuusamon mahtavat vaara- ja tunturimaiset. Noin 3km:n päässä oli Soilunvaaran nuotiopaikka, jossa pysähdyimme hetkeksi ja jatkoimme sitten matkaa Riisitunturin majalle. Erityisesti Kitkajärvi näkyi upeana edessämme patikoinnin aikana.

Riisitunturin majan nuotiopaikalla söimme eväämme. Sitten jatkoimme patikointia rinnettä alaspäin Syrjälahden pysäköintialueelle, jonne majalta oli matkaa 5 km. Reittimme varrelta poimimme mustikoita ja Olga keräsi myös sieniä sienikastiketta varten. Etenkin mustikoita oli reitin varrella paljon. Ihmettelimmekin hieman sitä, kuinka mustikat kasvoivat näin ylhäällä rinteellä. Oppaiden mukaan Riisitunturi on kuuluisa rinnesoistaan ja siksi mustikka viihtyy siellä.

Maanantaina suurin osa porukasta lähti Oulangan kansallispuistoon. Matka alkoi Sallan tien varrelta ns. Ristikallion lähtöpaikalta. Ristikalliolle vievä reitti on Karhunkierroksen alkuperäinen, ensimmäisenä merkitty osuus. Kuusamon matkailuoppaat merkitsivät Karhunkierroksen maastoon 1950-luvun alussa.

Reitti kulki Aventojoen varttta pitkin kunnes saavuttiin Ristikallion autiotuvalle, jonne lähtöpaikalta oli matkaa noin 5km. Sieltä kuljimme Puikkokämpän kautta Taivalkönkäälle. Sitten reitti siirtyi Oulankajoen yli kahden riippusillan kautta ja jatkui Ruusulammen kautta Oulangan luontokeskukseen. Reitin pituus oli 18 km. Mieleenpainuvimpia nähtävyyksiä olivat Ristikallion upeat kalliomuodostumat, Taivalkönkään koski sekä Oulangan luontokeskus.

Tiistaina suuntasimme uudelleen Riisitunturin kansallispuistoon. Osa porukastamme jäi mustikoita keräämään lähelle Syrjälahden pysäköintialuetta. Me muut kiipesimme Riisitunturin laelle ja ihailimme edessämme näkyviä maisemia. Riisitunturin etelä-lounaispuolella oli 3 km:n päässä laavu, jonne olimme matkalla. Laskeutuessamme rinnettä alas välillä saimme varoa liukkaita kallioita. Lopulta saavuimme laavulle. Matkalla näimme muutaman poronkin. Levähdettyämme ja syötyämme palasimme samaa reittiä takaisin.

Keskiviikkona suunnistimme retkemme Pienelle karhunkierrokselle. Retkemme alkoi Juuman pysäköintipaikalta. Yö oli ollut kylmä, koska pysäköityjen autojen ikkunoissa sadepisarat olivat jäätyneet. Noin 200 m:n päässä lähtöpaikasta ylitimme Niskakosken kohdalla Kitkajoen riippusiltaa pitkin. Etenimme Myllykoskelle. Myllykosken mylly oli avattu uudelleen kunnostettuna kesäkuun alussa. Osa porukasta kiersi koko reitin, osa suunnisti Jyrävän koskelle ja takaisin. Myllykoskella ylitimme Kitkajoen riippusiltaa pitkin. Saavuttuamme Kallioportin näköalatasanteelle saatoimme vain ihmetellä näkemäämme. Edessämme näkyi kalliojyrkänteitä ja jossakin alhaalla virtasi mutkainen Kitkajoki. Kallioportilta laskeuduimme jyrkkiä portaita pitkin alas laaksoon. Erkin laskujen mukaan portaita oli 250.

Jonkin matkaa kuljettuamme tulimme Harrisuvannon nuotiopaikalle, jossa tapasimme muita retkeläisiä. Makkaroiden paistamisten jälkeen jatkoimme matkaa. Ensin ylitimme veden riippusiltaa pitkin ja sitten polku nousi korkealle maastossa. Alhaalla Kitkajoen ääni kuului vaimeana kohinana. Seuraavaksi saavuimme Jyrävän koskelle, jonka putouskorkeus on 9m. Ihastelimme kosken kuohuja vastakkaiselta nuotiopaikalta. Kun olimme syöneet loput eväämme, niin jatkoimme matkaamme Myllykoskelle ja sieltä samaa reittiä takaisin Juuman pysäköintipaikalle. Matkaa kertyi 12km.

Torstaina ja perjantaina ulkoilimme lähimaastossa toiset lyhyempiä toiset pitempiä matkoja tehden.

Säät olivat suosineet meitä, joten olimme tyytyväisiä retkiimme. Olimme ulkoilleet paljon, olimme nähneet upeita maisemia, olimme tutustuneet vielä paremmin toisiimme ja meillä oli hieno kämppä mukavuuksineen asuttavana.

Lauantaina aamupäivällä nousimme Vallioniemestä linja-auton kyytiin. Matkalla kävimme vielä Suomussalmen Raatteen Portissa Talvisota

Kumpen karpaasit ja "tyhyjän jolokhaus"

Jihuu – Outakalla ollaan!

Kahdeksan Kumpen karpaasia karkasi Kuusamosta kauemmaksi kävelemään.

Susi-Kyrön petipaikat oli ruskaviikonloppuna niin kysyttyjä jotta hitakaisimmat kumpelaiset jäivät yöpymään Vatasen Martin Volvon tavaratilaan.

Sunnuntaiaamuna varustarkastusten ja tunnustelujen jälkeen porukka otti suunnan Montellin majalle ja käänsi kengät kohti Hettaa ajatuksena olla illalla Hannukurussa ja saunassa. Into ja kunto riitti tietysti hyvin ekapäivän ja oltiinhan valmiilla, joillekin hyvin tutulla polulla. Puolet porukasta oli muun muassa viimesyksyisellä viikon Haltireissulla, mutta pari melkein ekalla kesävaelluksellaan. Lumikeron ja suastunturin ylitysten jälkeen päivän patikointi, sauna, retkisapuska ja telttayö tekivät kaikista heti Vaeltajia.

Toisen päivän urakaksi päällikkömme Huikurin Pena oli suunnitellut patikoinnin syrjäiselle Rautuojan kämpälle. Puolenkymmentä kilometriä vielä Hetan polkua ja sitten vasemmalle kohti Rautuojaa. Melkein Mantamyrskyn vastatuulessa avotunturissa kokeiltiin jo kurkiauramuodostelmassa etenemistäkin ja nyt ymmärrettiin pyöräkilpailujen peesauksen edut. Päivän kohokohta sananmukaisestikin oli tunturin valloitus. Outakka ja Outtakka nimellä tunnetun kohokohdan huipulla oleva kivipaasikin todella heilui viimassa kun Luoja siirsi ilmaa itään. Kartan, kompassin ja Kukkosen Pirjon avulla lähdettiin löytämään Rautuojaa ja kämppää. Helpostihan se löytyikin. Tampereen taivaltajat olivat ehtineet kämpälle vastakkaisesta suunnasta ja lämmittivät jo kahden hengen ressusaunaa ojan varressa. Vaelluksilla tapaa samanhenkisiä vanhoja tuttuja kuten Rautuojallakin. Tampereen Paavo ja Joensuun Pirjo olivat vaeltaneet kymmenkunta vuotta sitten Kebnekaisella ja muisteluksia riitti. Iltanuotio ja telttayö Rautuojan penkalla ikihongikossa pohjusti huomista.

Tiistain urakka oli metsiä ja soita pitkin Puolitaipaleen kämpälle. Kartta ei kertonut pääseekö tuon saarekkeen kautta suon yli. Yritysten ja märkien erehdysten kautta löytyi polunpätkiä ja lopulta osattiin. Mainio maja paikkamme oli Puolitaipaleen perinnepiha. pieni peltorinne, joenranta, vanhat talousrakennukset ja lappilaisnäkymät saivat mielen kuvittelemaan elämistä täällä 50 vuotta sitten. Kämppä oli hyvä.

Aamulla patikointi jatkui kohti Keräs-Siepin kylää. Päivästä tulikin pitkä. Osin vanhaa Muonio – Hetta tolppatietä, nyt polkua ja pitkospuita, reilut 20 kilometriä. Osa koukkasi matkalla syrjähypyn Ruototunturiin.

Kun "löytää" syrjäisen 40 asukkaan Lapinkylän, luulee siellä olevan harmaita hirsitönöjä, kotia ja vanhoja porolappalaisia. Keräs-Siepissä on hyvin hoidettuja uusia omakotitaloja ja virkeää asutusta.

Keräsjärvi ja Sieppijärvi vähän vaihtelivat paikkaansa yöleiriä etsittäessä mutta huumorilla teltat pystytettiin ja nuotiolla kamppeet kuivailtiin. Varusteista kengänpäällyssuojat todettiin soilla ja märillä mailla mainioiksi. Ruokahuollossa joku oli jättänyt retkimuonapakkausten päällykset pois taaran pienentämiseksi ja mukana oli vain kirkkaat foliopussit. Nimet ja valmistusohjeet olivat kotoisi osoittautui mitättömäksi vaikka oli lähtiessä testattu tosi hyväuniseksi. Testipaikka vain sattui olemaan mummon huoneen sohvalla patterin vieressä. Huumoria riitti.

Eteenpäin siellä jossain – kohta Keräs-Siepissä

na roskissa. Niinpä tarjolla oli joka päivä sitä mitä pussista kattilaan kaatui. Eines ristittiin "jankiksi" ja ekapäivänä se oli jankkia kriisipedillä kun jännitettiin mitä tulee. Hyvää oli ja jatkossa pojat söivät mm. jankkia ala kuusenjuurikurmee ja mitäpähänliejankkia. Jokelta löytyi mausteita filmipurkeista. Hyvä idea.

Kokemus ja kavereilta saadut niksivihjeet ovat parempia neuvoja kuin teistit. Edullinen malliuutuus makuupussin roskissa.

Aamulla rapakot olivat jäässä ja päivällä sateli mannaryynejä.

Muuten vanha, risa t-paita on kanaloista katkaistuna monikäyttöinen uusiorengas kaulasuojana, pyyhkeenä, siteenä jne.

Sieppijärven metsäleirin jälkeen suuntana olikin jo metsiä pitkin Nammalakuruun ja polulle. Ruska ei ollut vielä paras mahdollinen mutta Hetta-Pallas reitin varrella oli monenlaista matkaajaa. Kuultiin kertomuksia seikkailuohjelmien innoittamista vaeltajista ilman kokemusta. Joskus vaeltaja-hiihtäjä on ollut innokkaampi kuin älykkäämpi lähtiessään ja on ollut tosi vaarallisia tapauksia varsinkin talvella. Lapin säät ovat arvaamattomia paitsi Kumpen siellä ollessa on aina hyvä sää.

Nammalasta jotkut koukkasivat vielä iltalenkin Rihmakurun uudella kodalla ja iltakahvit tietysti Nammalatädin kodassa. Perjantaina karpaasien lenkki umpeutui Montellin majalla. Päästyämme Susi-Kyröön kajautimme loppulaulun. Loppuviikolla oli virinnyt ajatus palkita itsemme reissun jälkeen ja niinpä viimeinen ilta ja yö rentoudutiinkin Jerishotellin Spassa ja palveluissa. Tultiin sankareiksi viikossa. Lauantaina tulomatkalla tutustuimme vaikuttavaan Raatteentien taistelumuseoon ja muistomerkkiin. Sankaruuteemme tuli ihan uusi näkökulma ja veti hiljaiseksi. Missähän karpaasit vaeltaisivat jos meidänkin monen isät eivät olisi palellet ja tapelleet sataaviittä päivää ja jatkossa paljon lisää.

Vaellusviikon aikana unohtui ainakin oliko se nyt ressi, riissi vai rauma joka…

Onko se niin jotta vapaaehtoinen terve uupuminen samanhenkisten seurassa tekee tehtävänsä. Siitä kävelystä jäi jälki sieluun. Kiitos Helka, Pirjo A, Pirjo K, Esko, Jouko, Pentti H, Pentti M

Teksti **Reijo P**
Kuvat **Jouko H**

Nuorena se on vitsa väännettävä - ellei sitten vanhempana...

Nurmes, tähän on jo tultu ja tästä matka jatkuu.

" Suomi päästä päähän" SPP/Osuus 3

Ruskavaellus Nurmes-Koli 25.9. – 2.10.2004

Kavtsilais-aktivistien ideoima Suomen kiertue etenee aikataulun mukaan kuin juna. Vuodelle 2004 suunniteltu kolmas osuus SPP-projektista patikoitiin syys-lokakuun vaihteessa. Tämän vuoden urakoinnin jälkeen (hiihto Nuorgam-Raja-Jooseppi, pyöräily Kuusamo-Nurmes ja patikointi Nurmes-Koli) ei voida vielä sanoa, että Suomi olisi kuljettu päästä päähän, mutta säästä säähän on jo nyt kuljettu; sen verran pakkasia, helteitä ja nyt viime vaiheessa vesisadetta on koettu.

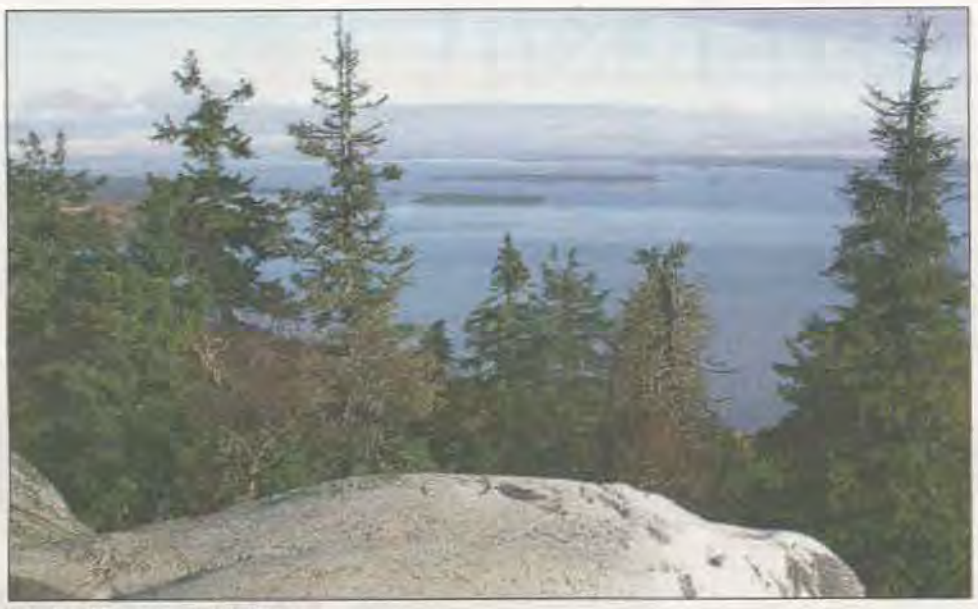
Patikkaretkelle uskaltautui peräti 30 vaeltajaa, jos myös retkikoira Sandra vaeltajaksi mukaan luetaan. Ihmisten ikähaitari oli n. 25 – 68 vuotta ja ensikertalaisten määrä oli suuri. Laavu- ja telttakuntia oli toistakymmentä. Mainio vetäjämme, Pertti Meriläinen, piti kaikenkarvaisen joukkiomme kuitenkin lempeän jämerällä "2 minuuttia" –komennolla hyvässä kurissa ja nuhteessa.

Pääjoukko vaeltajia saapui Reiskan bussikyydityksellä Helsingistä Nurmekseen. Nurmeksessa tavattiin yllättäen tuttuja tunturilatulaisia, saatiin opastusta matkan varrelle ja taisipa joku saada ylimääräiset munkkikahvitkin.... Lähtökuva otettiin Nurmeshovin seinustalla, myötäpäivään siltä seinustalta, jossa kesäisen pyöräilyretken loppukohtaus kuvattiin. Jatkumotunne oli aistittavissa: tähän on jo tultu ja tästä matka jatkuu.

Merkillinen reitti

Kuljimme pääosin UKK-retkeilyreittiä. UKK-reitin sinisten opasteiden ohella paikoin nähtiin kettutunnuksia Karjalan kierroksen merkiksi. E10 koodi puolestaan kertoi, että kulkemamme polut ovat osa Euroopan kaukovaellusreittiä. Olivatpa tarkkasilmäisimmät näkevinään reitin varrella kivipaadessa vuosiluvun 1323, jota arveltiin Pähkinäsaaren rauhan merkinnäksi.

Kahdeksan vaelluspäivän aikana patikoitiin yhteensä n. 130 km seuraavien etappien kautta: Nurmes-Aroslami-Porttilouhi-Kiteenjärvi/UKK-maja-Ylemmäisenjärvi- Juuka-Piitteri-Nunnanlahti- Telynvaara-Räsävaara-Koli-Kopravaara-Kolinportti. Päivämatkat olivat n. 10-22 km mittaisia. Nurmeksessa, Juuassa ja Lieksassa on tehty paljon töitä vaellusreitin ja leiripaikkojen kunnostamiseksi. Vain parissa kohdassa jouduttiin hiukan miettimään, mihin suuntaan matkaa olisi jatkettava. Joskus polku oli kyllä sellaista rääseikköä, että ihmetytti oliko reittiä kulkenut kukaan sitten Urkin. Ja oliko hänkään... . Sää suosi meitä sikäli, että vesisateet hellittivät, kun pääsimme Kolille. Upeassa kansallismaisemassa nautittiin auringonpaisteesta.

Hulppeita näkymiä Kolilta.

Leirielämää urbaanissa ympäristössä.

Vaarallisella alueella

Vaaroja todella riitti – sekä ylöskiivettäviksi että alasastuttaviksi. Ylhäällä saattoi ihailla ruskaisia vaaramaisemia ja Pielisen upeita rantanäkymiä. Alhaalla taas upottavan suoalueen jälkeen sukelsimme yllättäen salaperäiseen peikkometsään. Sateisen syksyn pehmittämien ja liukastamien polkujen sijasta jouduttiin tiekävelylle suunniteltua useammin turvallisuussyistä. En tiedä voiko rakkojen esiintyvyys olla suoraan verrannollinen tieosuuksiin tai vaellusporukan EA-osaajien määrään. Joka tapauksessa meillä oli perinteiseen ruskavaellukseen verrattuna asfalttikävelyä harvinaisen paljon, harvinaisen hyvät ensiapujoukot ja harvinaisessa määrin rakko- ym. jalkavaivoja. Yksi meistä joutui rakkojen vuoksi keskeyttämään vaelluksensa. Sandralla ei jalkaongelmia liene ollut. Se kulki koko matkan iloisesti häntäänsä heilutellen. Me muut tyydyimme heiluttelemaan häntäluutamme vain joka-aamuisessa Anja-jumpassa.

Palveluja reitin varrella

Sopivin välimatkoin on UKK-reitin varrelle rakennettu nuotio- ja laavupaikkoja. Kulkijoille avointa hyvin varustettua UKK-majaa saatiin myös käyttää saunomis- ja yöpymispaikkana. Yksi kauneimmista leireistämme oli Ylemmäisenjärven rannalla ja eksoottisin Räsävaaralla biisonitarhan vieressä, osin ajotiellä. Vedenhaku Räsävaaralla vaati kulkua yli piikkilankaesteiden ja läpi liukumiinoitetun laitumen. Onneksi eivät olleet kotosalla nuo kuulemma kiistanalaisesti alueella laiduntaneet elikot. Piitterissä oli mahdollista kuivailla märkiä kamppeita sisätiloissa, vaikka upealla paikalla sijaitseva lomakylä uinuikin jo talviunilla. Sisämajoitusta oli tarjolla myös Kopravaaran Future Freetimessä.

Kuljimme hylättyjen talojen ja autioiden pihojen kautta, mutta myös taajamien halki. Ei liene ihan tavallista, että vaelluksella on mahdollista välillä shoppailla ja syödä munkkeja kuten tehtiin myös Nunnanlahden kuppilassa. Ostosintoa hiukan rajoitti rinkan kantokyky ja telttailukäyttöön soveltuvien uunien heikko saatavuus. Tässä kohden nimimerkki "tyttö maalta ja paljon kärsinyt" antaa yhden vinkin. Jos pääset namikauppaan rinkkavaelluksella, älä osta pusua. Jos ostat, älä pane sitä taskuun…

Julkisia ja vähemmän julkisia tapaamisia

Juuassa nautittiin ns. pitkä lounas, johon kuului mm. vitsaksen vääntöä. Keskellä kylää sijaitsevalla monitoimilaavulla paikallinen aidantekijä kädestä pitäen näytti opinhaluisille oikeaa vääntötekniikkaa. Yllättävä perinnekulttuuritapaaminen! Eikä merkittävät tapaamiset Juuassa päättyneet tähän. Paikallinen media oli haistanut joukkomme uutisarvon ja Vaarojen sanomien toimittajan haastattelusta SPP- projekti ja tunturikerhotoiminta pääsi julkisuuden valokeilaan.

Metsän eläimet varmaan kaikkosivat pitkän karavaanimme tieltä. Karhun jätöksiä sentään kerrottiin nähdyn ja "ylähuulenturvottajatoukka", joka pisti "botuliininsa" onneksi vain yhteen ylähuuleen. Hirvikärpästen esiintymistiheys oli ihan riittävä. Niitä napsittiin omasta ja kanssakulkijoiden olemuksesta pitkin matkaa. Hirvikoiria tavattiin vain yksi. Se yritti kunnostautua reviirin merkkaajana. Onneksi rinkassa oli sadesuojus.

Kulkemissamme maisemissa, etenkin Kolilla, ovat taiteilijat paljon liikkuneet. Tilataideteoksemme Piitterin maastossa osoittivat, että kaikissa meissä asuu pieni taiteilija. Tämä yllättävä taiteilijatapaaminen oli mukava piristys ja voittajatyö (Jaakon ja Juhan) oli tosi sydämellinen.

Kansallismaiseman lumoissa

Kolin vaaroille nouseminen nostatti hien pintaan, mutta maisemat ylhäällä olivat aivan uskomattoman upeat. Ehdottomasti retkemme kohokohta! Ukko-Kolilla oli hulppeat puitteet myös juhlahetkelle. Taidolliset olivat värkänneet puusta ensikertalaisille "mitalit" muistoksi tästä vaelluksesta. Taputusten kera mitali jaettiin myös sekä porukan nuorimmalle että vanhimmalle vaeltajalle.

Vaellus päättyi Kolinportille. Kolinportilta matkaa jatketaan suunnitelmien mukaan vasta v. 2006. Mutta ennen sitä urakoidaan muualla Suomi-kuvan kirkastamiseksi. Keväällä 2005 hiihdetään Raja-Joosepista – Sallaan.

Mukana vaelluksella: Anja, Antti, Eila, Esa, Essi, Hannu, Iitu, Jaakko, Jari, Juha, Kirsi, Kösä, Leena, Leppis, Maija, Marcus, Marita, Mar-

Prenikan saajat.
<---

Oi, jospa tilataideteoksessa olis' vielä makkara mukana...
--->

Voiko maailmassa olla näin paljon kiviä?

Haltilla koettiin kaikkea mahdollista

Mikäpä olisi antoisampaa helteisenä heinäkuun päivänä kuin heittää lehmän kokoinen (- ja melkeinen painoinenkin) rinkka selkään ja lähteä vaeltamaan Kilpisjärveltä kohti Haltia?

Useimmat voisivat esittää miljoona muuta vaihtoehtoa, mutta niille annettiin Geatkin 13 naisen porukalta piut paut ja lähdettiin lähes 1.200 ajokilometrin ja valvotun yön jälkeen kohti Saarijärven kämppää.

Lämpöä ja hyttysiä riitti, ja kilometrejä. Väsyneenä kun kuljettiin, Saarijärven kämppä tuntui lähinnä kangastukselta. Ja se viimeinen kunniakierros, mitä kämpän pihassa vielä tehtiin, tuntui ylivoimaiselta.

Olimme suuren ryhmämme vuoksi lähteneet matkaan niin, että kymmenen yöpyi varaustuvassa ja kolme autiotuvan puolella. Tuvassa piisasi hellettä, varsinkin kun ruoka oli perheellemme väännetty ja oli aika heittäytyä yöpuulle. Silkkiset lakanapussitkin olivat siinä kuumuudessa liikaa, mutta oveakaan ei voinut pitää ulos saakka auki, kun hyttyset tuntuivat tykkäävän lämmöstä enemmän kuin me.

Meekolla tehtiin löytö

Lämpöä piisasi alkumatkassa ja matkamme eteni joutuisasti toisena vaelluspäivänä Meekon varaustuvalle. Ilta ja yö oli kuuma, ja onni onnettomuudessa oli, että laverilta lattialle päädystä tipahti rojahtaen yksi vesipullo, jonka avulla tehtiin varsinainen löytö. Ikkunoiden kärpäsverkot oli tuupattu perimmäiseen nurkkaan. Koskaan ennen ei kukaan meistä ole ollut yhtä onnellinen moiset verkot nähtyään.

Jos piisasi suota ennen Saarijärveä, pääsevät vaeltajat testaamaan louhikkokävelyä Meekon jälkeen. Siinä oli kummitytöt ry:lläkin jo vitsit harvassa, kun kipeän selän ja kepulin käden kanssa yritettiin edetä muun joukon mukana. Onneksi keli oli kuiva, vesisateen tuoma lisäefekti olisi jo ollut liikaa.

Pitsukselle päästiin kolmantena iltana ja kun "ettone" oli syöty, oikaistiin väsyneet kropat lavereille.

Maanantaina lähdimme kapuamaan kohti Haltin "tehtaanmyymälää". Niin vitsailimme, että tehdas on ilmanmuuta huipulla ja ompelijoilla ankara kävelymatka päivittäin töihin ja kotiin.

Ei ollut tehdasta huipulla, mutta ei siellä näyttänyt olevan paljon muutakaan. Sankka sumu ja kylmä tuuli tekivät visiitistämme lyhyen, mitänyt kännykät kävivät kuumana, kun otimme kukin yhteyttä minnekin.

Kun laskeuduimme huipulta alas, sumu hälveni ja joku ehdotti, että kiivettäiskös uudestaan. Vapaaehtoisia ei löytynyt. Vaatteet olivat kaikilla vielä sen verran märkinä menomatkan vesiryöpyistä.

Pitsuksen kämpältä on ihan kertaallinen päivämatka Haltin huipulle, vaikka sen ilman rinkkoja taivaltaakin. Matkan pituus vaihtelee eri tietolähteissä, mutta yhteen suuntaan sitä on ainakin se 12 kilometriä. Eikä mitään hilpailupolkua, vettä ja märkää on ihan riittämiin.

Saivaaran huipulta ovat upeat näkymät joka suuntaan.

Haltin huipulta ei näkynyt mitään. Harmi!

Salmikurun alkutahteja. Ei meitä turhaan varoiteltu jääkaapin kokoisista kivistä.

Saivaaralla kannattaa käydä

Paluumatkalla yövyimme jälleen Meekolla. Lähes puolet ryhmästä lähti seuraavana päivänä kapuamaan kohti Saivaaraa. Sinne meidät houkutteli päiväkirjamerkinnät, jossa mainostettiin, että huipulla käy hetkessä. Totta se olikin, ettei matka ollut pitkä, mutta polun päätä joutui hetken hakemaan. Hyvä olisi, jos reitti olisi merkitty, silloin useammat kapuaisivat samaa uraa pitkin huipulle.

Kekkosen laatta löytyi ja kun maisemia oli ihailtu upeassa säässä, harmiteltiin, että olisipa keli ollut samanlainen Haltillakin. Mutta kun ei niin ei.

Meekolta taivalsimme Kuonjarjohkaan illaksi, lähtö viivästyi myöhäisemmäksi Saivaaran huiputtajien vuoksi.

Kenkäkukkanen.

Sielikkö kukki upeina väriläiskinä.

Luohikossa kapuaminen oli jo tuttua

Kuonjarjohkan kämppä on tosi upea, varsinainen helmi muiden joukossa. Sieltä lähdimme seuraavana aamuna kohti Terbmisjärveä, jossa viettäisimme reissumme viimeisen maastoyön.

Kuonjarjohkan rappusilla eräs mies tuumasi, että hän ehtii polttamaan askillisen sikaareja ennen kuin me katoamme hänen silmistämme ylittäessämme vastapäätä siintävän kivikon.

Mies taisi saada pitkän nenän, sillä otimme maastovaihteen päälle ja olimme aikas reippaassa tahdissa "tienviitalla", jonka jälkeen Kuonjarjohkan kämppä katosi silmistä.

Etenimme niin vauhdikkaasti että kartanluvussa tuli pieni hassi, kun emme uskoneet olevamme niin pitkällä.

Matka ei tästä juuri pidentynyt, ja niin eteemme pelmahti Salmikuru.

Mutta oletkos käynyt Salmikurussa?

Salmikurun vihreä raita keskellä valoi uskoa, että pohjalla on vähän tasaisempaa kuin reunoilla. Tällaisille lyhytjalkaisille eli "persjalkatuorikoille" ne jääkaapin kokoiset kivet olivat oma koettelemuksensa. Kivelle oli ensin kiivettävä ja sitten tultava takapuoliluisua alas, rinkan kanssa.

Olen ylpeä siitä, että yksikään ei antanut pelolle valtaa. Meillä oli aikaa, tulimme rauhallisesti ja sää suosi. Monia varmasti pelotti, mutta Salmikurusta selvittiin kunnialla. Muutamat pitivät kokemusta upeana, ehkä reissun parhaimpana.

Jos oli Kuonjarjohkan tupa upea, samaa ei voinut sanoa Terbmisjärven kämpästä. Se oli varusteiltaan puutteellinen, kattilat ja kauhat rikkinäisiä ja paikka muutenkin suttuinen. Ja autiotuvan puolella haisi home. Se kaipaisi nopeaa korjausta. Tai kokonaan uusimista. Mutta paikka on upea.

Viimeisenä päivänä kukko ei ehtinyt kiekaista, ennen kuin olimme polulla. Ylläksen saunankiilto silmissä taapersimme 17 kilometriä lähtöpisteeseen. Suota oli loputtomasti. Ja aikaa paloi vahvan maan etsimiseen.

Kuudessa tunnissa olimme perillä, pitkä ja rankka, mutta antoisa reissu takana.

Pienen nipottajille opimme sanomaan, mutta oletkos käynyt Salmikurussa? Käy siellä ensin ja puhutaan sitten lisää. Sen verran rankka kokemus se oli, että näitä plikkoja ei pienet koettelemukset enää hetkauta.

Satu

Tiesulku valtatiellä E 69, osuudella Olderfjord – Skarvberget 19. 7.

Kåfjord 20. 7. Pohjoinen kääntöpiste lähestyy.

Aamuhetki kullan kallis. Leiri Kielajoen ja Kaamasmukan välillä 14. 7.

Operaatio Nordkapp

- eli mutkan kautta suoraan kesäpäiville

On kesäkuun 25. päivä, juhannusaatto vuonna 2004. Koko talven hautunut suunnitelma Suomen ympäriajosta on aika panna taytäntöön. Koko yön on satanut ja vettä tulee edelleen virittäessäni ajoneuvoa liiterissä marssikuntoon.

Ensimmäinen päivämarssi käynnistyy. Sade on hetkeä aikaisemmin lakannut kuin käskystä. Päivän kuluessa sää muuttuu aurinkoiseksi. Suunnistan kaupungin keskustan halki nelostielle ja edelleen etelään: Jyväskylä – Joutsa – Pertunmaa – Mäntyharju. Jo ensimmäisenä päivänä on perustettava kenttäkorjaamo Joutsassa. Takaratas rutisee epämääräisesti, mutta onneksi vain ketjunliitin on vaihdettava.

Muistoja Haminasta

Mäntyharjun sissileiristä matka jatkuu: Mäntyharju – Valkeala – Kouvola – Myllykoski – Sippola – Hamina. Toinen päivämarssi päättyy muistoja mieleen tuovalle seudulle: Suoritin täällä asevelvollisuuteni 37 vuotta sitten. Leirialueen välittömässä läheisyydessä on tanssilava, jolla kemut ovat juuri alkaneet. Musiikki on piristävää, sillä orkesteri soittaa instrumenteillaan eikä rääkkää niitä.

Niin tulee jälleen aamu ja eikun paanalle. Suunta on Vaalimaalle, jossa riittää ihmettelemistä. Venäläisten ajokalusto on kirjavaa. Näkyy James Bondin vauhtihirmuja sekä rautalangan ja tahdonvoiman avulla kasassa pysyviä kotteroita. Aikani ihmeteltyäni kumi laulaa jälleen: Vaalimaa – Lappeenranta – Imatra – Kitee – Niirala – Ilomantsi.

Kuudennen päivämarssin jälkeen perustan tukikohdan Ilomantsin Ruhkarantaan kahdeksi yöksi. On ryhdyttävä lääkitsemään eturenkaan ilmavaivoja. Siivekkäitä ystäviä on paljon. Ne inisevät ja pörisevät taukojen aikana ympärilläni varsin tuttavallisesti.

Teen asennon ja hiljennyn

Olen tullut niille seuduille, joilla isämme ottivat talvisodassa vihollisen varsin tulisesti vastaan: Ilomantsi – Hattuvaara – Lieksa – Kuhmo – Suomussalmi. Taistelujen ankaruudesta kertoo omalla tavallaan esimerkiksi Kuhmon Saunajärven kyltti, joka varoittaa maastossa vielä olevista räjähtämättömistä ammuksista.

Kunnioitan isiemme taistelua niin, että teen asennon ja hiljennyn näiden entistettyjen asemien ja muistomerkkien äärellä. Mielessäni on ajatus, joka saa käteni puristumaan nyrkkiin ja palan nousemaan kurkkuun: Toivottavasti ei meidän tarvitse tarttua aseisiin, mutta jos meidät siihen pakotetaan, me otamme ne käyttöön!

Suomussalmi – Kuusamo – Salla – Savukoski. Savukosken leirialueen isäntä on entinen luokkatoverini. Saatuani teltan pystyyn alamme varsin seikkaperäisesti ruotia tapahtumia aikana, jolloin Martti Saraste oli Jyväskylän Lyseon rehtorina.

Poroa ja lettuja

Lyhyenlännäksi jääneen yön jälkeen suunta Sodankylään, josta edelleen nelostietä pohjoiseen. Liikkeellä on runsaasti turistibusseja. Välillä on pysähdyttävä tien varteen mässäämään: Poronlihaa, savusiikaa ynnä kielen mukanaan vieviä hillolettuja. Taukopaikoilla saan selostaa reittiäni uteliaille uudelleen ja uudelleen.

Laanilan kohdalla huomaan tavaratelineen kannattimen katkenneen. Ajo onnistuu ilman lisävaurioita Ivaloon, jossa "potilaalle" on annettava hitsipillihoitoa.

Vaurion vuoksi on yövyttävä ja sitten Ivalo – Inari – Kaamanen – Karigasniemi. Ohjelmassa on nyt jokaisen Lapin reissun pakollinen kuvio. operaatio Poronpuraisu eli poronkäristyksen nauttiminen.

Ankarat loppumetrit

Sitten 53,5 kilometriä Tenon vartta pohjoiseen, niin olen Nuvvuksen kylän laidalla kohdassa, josta Susi-Kiisan polku lähtee tieltä. Vielä 1.300 metriä ajoittain ankaraa työntämistä, niin olen "muuttokuorman" kanssa tukikohdassamme. On heinäkuun 14. päivä.

Kämpällä ei ole ketään vastaanottamassa. Vietän luppopäivän ja saan olla omassa rauhassa. Lasken vieraskirjasta, että kävijöitä on ollut 46. Kovin vähän! On varushuollon ja saunan aika. Pata savuttaa, siksi kylpemisen nautintoa lisää hieno savusaunamainen aromi. Autuus!

Lohduton maisema

Ja annetaanpa taas palaa. Nuvvus – Utsjoki – Nuorgam. Heinäkuun 16. päivänä klo 17.20 ajan rajan yli naapuriin. Tunturimittarin toukat ovat myös täällä tehneet tuhoa. Jo ennen Skiippagurraa koivut ovat miltei lehdettömät. Maisema on lohduttoman näköinen, kun sääkin on pilvinen ja uhkaa sadetta. Luonto alkaa koetella, kun nousen Tenon laaksosta ja suunta kääntyy länteen.

Tuuli voimistuu niin, että pienet nyppylätkin on noustava työntäen ja eteneminen on hidasta. Uteliaita riittää. Saan selostaa useammalla kielellä sekä rautalangan avulla.

Jopa merenpinnan alla

Lakselvissä tulen valtatielle E 6. jota pitkin lukuisat turistibussit suuntaavat Nordkappiin. Viimeinen 120 kilometrin pätkä on varsin vilkas. Porot tekevät täällä selväksi, että ne ovat tien kuninkaita eivätkä liikennesäännöt koske niitä.

Ruuhkat ovat sen mukaiset. Edessä on sitten kokemus: Nordkapin tunneli. Pituutta 6.870 metriä ja alin kohta 212 metriä merenpinnan alapuolella. Läpimeno kestää melkein tunnin.

Nordkapp, heinäkuun 20. päivä, kello 17.30. Näkyvyys on tällä kertaa erinomainen. Päivämarsseja on takana 23 ja matkaa 2.639 kilometriä. Tapaan kaverin, joka on ajellut tänne Sveitsistä saakka. En yövy täällä, vaan palaan takaisinpäin suojaisempaan paikkaan. Myöhemmin illalla lasken, että pohjoiseen menee tunnin aikana 50 linja-autoa.

Hattuvaara 30. 6. Tähän pysähtyi vihollisen eteneminen kesällä 1944.

Sekkemo 23. 7. Keskiyön aurinko ei näyttäytynyt Nordkapissa, mutta kolme päivää myöhemmin näin komeasti.

Takanavasta on laakeri hajalla. Kenttäkorjaamo toiminnassa Vaasassa.

VOIKO Lapissa vaeltaa ruskan jälkeenkin?

Pakkasaamun lasitaidetta

Suunta etelään

Marssin yleissuunta on nyt etelä. Tuntuu, kuin se olisi jo ohi, vaikka matkaa jo kokemuksia on vielä edessä. Verrattain mukavassa säässä, vastatuulen tosin ajoittain kiusatessa suunnistan kohti vuonoja seuraillen Skibotniin, josta alkaa reissun raskain pätkä, josta noin puolet on työnnettävää. Suomen rajalle on matkaa 37 kilometriä ja siihen tuhoutuu lähes kuusi tuntia. Kotimaahan tulen 25. 7. klo 19.00.

Sää muuttuu märäksi. Siitä huolimatta: Kilpisjärvi – Karesuvanto – Palojoensuu – Hetta – Peltovuoma – Susikyrö. Ovtsilaisten Haltin partio on yöpymässä kotimatkallaan Susikyrössä. Hemmottelen itseäni luppopäivällä ja sitten kohti etelää: Raattama – Äkäslompolo – Kolari – Tornio – Kemi – Oulu – Kokkola. Olotila on muuten kosteahko, kun ajan Oravaisten kaatosateen läpi. Vaasassa on tehtävä takanapaan laakeriremontti ja sitten Vaasa – Kaskinen – Merikarvia – Pori – Uusikaupunki – Turku, jonne tulen 8. elokuuta.

Takaisin kotimaahan 25. 7.

Turussa kolme päivää, joiden jälkeen suuntaan Syöksynsuun kesäpäiville, jonne kertyy Jyväksylästä 4.926 kilometriä pätkittynä 43 päivämarssiin. Kesäpäivän ovat oma mukava juttunsa, niiden jälkeen taivallan vielä kaksi päivää, ennen kuin nautin kotisaunan löylyistä.

Entä tämän jälkeen?

Ei kun uutta älyttömyyttä suunnittelemaan!

Esa Säde

Sukuloimassa Turussa

Sukulaiset lihottavat minua

Hämeenlinnassa 13. 8. Vielä viimeinen rypistys!

Tai: "Eihän siellä ole muuta kuin pelkkää kävelyä, sateessa ja loskassa rämpimistä".

Tällaisia kommentteja kuulin, kun houkuttelin muutamia tuttavia liittymään tuota "kurjuutta" etsivään porukkaamme, kämppiinhän kyllä olisi mahtunut!

Erämaan hiljaisuutta, rauhallista luonnossa liikkumista ja oman mielen "nollaamista" olin kaivannut jo pitemmän aikaa, joten itse otin innolla vastaan Seijan kutsun lähteä lokakuun 1. viikoksi vaeltelemaan Saariselän maisemiin.

Rospuuttoretken työnimekseen saaneen vaelluksen vetäjänä oli tunturisusi - Tuula Oulusta, jo ennenkin ajankohdan testannut.

Suuntasimme Saariselän Riekonlinnaan, koska Ladun kuulu eräkeskus Kiilopää oli sulkenut ovensa sesonkikauden päätyttyä syyskuun lopussa. Niin Eskelinen kuin Riekonlinna antoivat tunteen, että olemme varsin arvokkaita asiakkaita, ja palvelu oli sen mukaista.

Jätimme sunnuntai-aamuna 3.10-04 liiat tavaramme ja retkiohjelman hotellin vastaanottoon ja sauvoinemme+ rinkkoinemme hurautimme taksilla Aittajärvelle, mistä urakkamme alkaisi, jatkuen maantiekurua Sudenpesälle, sieltä Luirojärvelle, edelleen Tuiskukurun kämpälle, josta Suomunruoktun kautta Kiilopäälle. Eli yhteensä n. 70 km rinkat selässä, yksi luppopäivä Luirolla, jolloin tähtäimessä Sokostin valloitus.

Kovin paikka (joka oli kummitellut Tuulan unissakin) oli heti alkuun Suomujoen ylitys. Sadekauden jälkeen vedet olivat ainakin 10 cm normaalia ylempänä, virtaus sen mukaista. (näin meitä lohduteltiin.)

Valmistauduimme ylitykseen huolella, ja onnistuihan se ihan tyylikkäästi! Rinkkakin painoi 1. päivänä niin ettei meikäläistä ihan virta huuhtonut mennessään.

Heti kun jalat tuntuivat taas omilta, tallaaminen jatkui maantienkurun suuntaan. Pysähdyimme lukemaan Helanderin kodalla muistolaattaa, jonka mukaan E. Lönnrot ja M.A.Castren ovat viettäneet tässä joulun 1841.

Muiden kulkijoiden puuttuessa päiväkahvit keiteltiin keskellä polkua. Tulo Sudenpesän varauskammille oli kuin paluu kotiin pitkältä matkalta!

Täällä tavattiin 35 vuotta sitten!

Tuula ja Seija muistelivat 35 v takaista tapaamistaan Ladun vaelluksella, ja yöpymistä tässä samaisessa paikassa. Kammin rakentajana on ollut Tunturilatu.

Peruskorjauksen jälkeen se kohta paloi 1971, ja Kolbma uudellenrakensi sen UK - kansallispuiston käyttöön 1985 – 1986. (Huom. nuoret ensivaeltajat: Sitä voi vielä 35 vuoden jälkeenkin jatkaa!)

Sarvijoki kohisi ja illalla levittäytyivät taivaalle upeimmat näkemäni revontulet kuun kohotessa metsän takaa. Voiko olla upeampia puitteita!

Aamu valkeni pilvisenä ja vielä +7 -asteisena, kun jatkoimme Sarvijokea ylöspäin seuraillen. Ihailimme liki 700 metrin korkeuteen kohoavaa Ukselmapäätä, ylämaissa upeaa maaruskaa ja teimme ensimmäiset tulet Pälkkimäojan laavulla.

Luirojärven kämpät ovat yleensä suositut – kenties hyvän saunan johdosta. Nyt vain yksi rinkka näkyi autiotuvan ovensuussa. Majoituimme Kuuselaan, ja illalla ilmestyi yöpymään naapurikämppään 3 pojan poppoo saunan lämmittäjiksi.

Seuraavan eli luppopäivän ohjelma meni uusiksi: Sankan sumun vuoksi ei lähdetty Sokostille, vaan kävelimme ympäristössä ihaillen mm. vanhaa Raappanan kammia, joka oli turvekammi-huuseineen omaa luokkaansa. Männyn latvassa taviokuurna - pariskunta päästi lähelleen, ja puolukoita löytyi lettujen höysteeksi.

Upeaa, että Suomen Lappi tarjoaa tällaisia "keitaita" erämaassa! Sitkeäsyiset puut saatiin pieniksi ja Seija kunnostautui tylsien kirveiden käytössä, kaasupullon vaihtokin sattui sopivasti meille ..

Kaikki jäi kuntoon lähtiessämme eteenpäin aamulla Luirojoen poikki kahlaten. Totesimme sauvojen mukanaolon ehdottoman hyväksi avuksi. Ruskea-valko-kirjavia riekkoja, tuttavallisia kuukkeleita (joille laususkelin Leilan lähettämää Kuukkeli-runoa) ja poroja - siinä ainoat eläväiset matkalla.

Tuiskukurun varaustupaa asusteleva "Wilhelmi - hiiri" tuntui yöllä rapistelevan nurkissa. Aamulla piti tietysti –Tuiskukurun kyseessäollen- näyttää pieni räntätuiskukin.

Vintilänojan S-mutkia seuraileva polku oli ihanan vaihtelevaa. Kustunlammen laavulla kuumakupit ja kahvit maistuivat!

Vanha Suomunruoktun museoitu kämppä seisoi vielä vakaasti paikallaan joen takana, ja siitäpä saavuttiin jo lämmittämään omaa varaustupaamme nykyiselle Suomunruoktulle. Ryynimäistä valkoista satoi taivaalta kun pulahdimme jokeen uimaan.

Illalla alkoi pakastua, ja kuu nousi lupaillen aamuksi pakkaskelejä. Saimme viimeiseksi vaelluspäiväksi mitä kauneimman talvisään: -7 astetta aamulla, kankaat kimaltelivat valkoisina aamuauringossa, puron varrella jääpuikot kuin kauneinta lasitaidetta!

Suomunlatvan laavulla oli meille "katettuna" valkoinen pöytäliina seinustalla aurinko lämmitti kuin maaliskuussa! Oikaisimme Niilanpään yli Kiilopäätä kohti. Poroilla oli rykimämeiningit parhaillaan, yksi kiiruna etsi huipulla lajitovereitaan.

Nyt saimme jo yhteyttä ulkomaailmaan kännyköillä, tuntui ihan mukavalta viikon eristyksen jälkeen. onneksi ei mitään hätätilanteita ollut.

Kiilopäälle saavuimme rinkat ja mielet kevenneinä auringon paistaessa. Toisaalta vähän "nytkö tämä jo loppui"- tunnelmissa, olihan meillä ollut yli odotuksia vastaava retki.

Olimme todistaneet itsellemme, että vielä tässäkin iässä (ks. kuvista) ja tähänkin aikaan vuodesta voi vaeltaa - nauttien joka päivästä. Sen verran mukavuudelle täytyi antaa periksi, että kuljetimme majoitteina vain makuupussit käyttäen varaustupia.

Kiitos mukana taivaltaneille Seijalle ja Tuulalle, sekä "hengessä " mukana olleille ystävillemme! Lainaankin loppuun Airilta saamaani M. Leinosen runosäettä: *"Matka on laulu. Lähtö on lahja. Kiitos kirpoaa askelista".*

Maija Ahonen

Mistä muualta löytyy näin hieno huusi?

Kreetan auringon alla

Lämmin tuulahdus valtasi kumpelaisten mielen ja ruumiin, kun nousimme lentokoneesta Irakleonin lentokentällä. Aurinko porotti ja ilman lämpötila oli paahteiset 30 astetta.

Ei matkanalkua ilman kommelluksia, joten jo paikallisessa linja-autossa kiiri huhu, että yksi käsilaukku passeineen, rahoineen ja paluulippuineen oli kadonnut lentokentällä. Huhu todettiin loppujenlopuksi todeksi ja yhden matkalaisen loma koitui byrokratiaseikkailuksi isolla ässällä. (Tiedoksi; hän pääsi kyllä takaisin Suomeen, tosin kilometri ennen kotia bensa loppui:)

Analipsin kylä sijaitsee noin 20 kilometrin päässä lentokentästä itään. Hotellimme oli aivan merenrannalla, joten aamu-uinti oli suolainen ja nautinnollinen. Hotellihuoneet olivat siistit ja henkilökunta ystävällinen yhteistyöhaluinen.

Tervetuliaisillallisia, Olympia-avajaisia, paikallisia tavernoja ... kreikkalainen ruoka on taivaallista.

Kannattaa maistella rohkeasti kaikkea, niin ruokaa kuin juomaakin.

Tosin paikallisia juomia tilatessa, varsinkin kun tarjoilija on alle 13-vuotias, voi käydä näin;

Kumpelainen: "Can I taste RETSINA (paikallinen pihkaviini)?"

N.12v-tarjoilija (huom. viehättävä nuori mies!): "NO, NO, NO, you can't!"

Kumpelainen: "Why, I can't just taste it, a little pit!?

N.12v-tarjoilija (hakee Retsina pullon, jossa metallinen kruunukorkki): " You see, when you open it the bottle, you have the drink, HOLE BOTTLE!! You can't close this bottle, you see!! You can't just taste it a little pit!!!

Kumpelainen: "Ok, I take the hole bottle!"

N. 12v-tarjoilija: " YES, you can pay this hole bottle now, you like it!" (loistava hymy ja kivmee afaif päälle!!.)

Näkymiä Samarianrotkon pohjalta.

Kreeta on suurin Kreikan saarista: pinta-ala 8350 neliökilometriä. Ilmoiltaan Kreeta on yksi Välimeren miellyttävämpiä alueita ja mytologiselta historialtaan yksi mielenkiintoisempia.

Saaren kauneus ei ole välttämättä lempeää ja pehmeää, vaan jylhää ja ylvästä täynnä rajuja kontrasteja ja selkeitä kirkkaita värejä.

Mielestäni Kreeta tarjoaa matkailijalle kaikkea sitä, mitä matkailijan mielikuvitus halajaa…ja vähän enemmänkin.

Retkeilykohteita on monia. Voi lähteä matkailutoimiston järjestämille retkille, kansainvälisille vaelluksille tai seikkailla yksin paikallisilla kulkuneuvoilla.

Esimerkkinä muutama…

Spinalonga

Yksi suosituista retkikohteista on Spitalongan saari, pikkuruisen Plakan kalastajakylän edustalla.

Nousimme laivaan pyhän Nikolauksen kaupungissa, Agios Nikolaosissa. Meri oli syvänsininen ja raikas tuuli lievitti auringonpaahdetta iholla. Tunnin ajomatkan päästä nousimme okran väriselle jylhälle saarelle.

Vuosina 1904–1957 Spitalongan saarella toimi spitaalisiirtola, jonne sairauden saaneet eristettiin –

useimmiten loppuelämäkseen. Saaren pelkistynyt kauneus ja tyhjyys kertovat omaa hiljaista tarinaansa murheellisista ja tuskaisista ihmiskohtaloista.

Spinalongassa asui tuolloin oma yhdyskunta; mentiin naimisiin, saatiin lapsia, elettiin normaalia perhe-elämää, kunnes sitten sairaus vei mukanaan tuonpuoleiseen.

Tarina kertoo, että eräs lääkäri muutti saarelle perheineen. Hän itse sairasti, mutta perheenjäsenet olivat terveitä. Kävi kuitenkin niin, että lääkäri itse parani ja loppujen lopuksi hänen koko muu perhe menehtyi tautiin. Lääkäri jatkoi työtään saarella, kunnes vuonna 1957 saaresta siirrettiin kaikki ateenalaiseen sairaalaan, jossa he saivat ajanmukaisempaa hoitoa.

Sijaintinsa vuoksi saari on ollut verraton sotilastukikohta vuosisatojen ajan. Tästä muistona saarella on venetsialaisten aikoinaan rakentama linnoitus, jonka huipulla ihastelimme Kreetan rannikon kauniita kallioita.

Seuraavaksi suuntasimme laivan kohti Kolokithan poukamaa. Siellä oli mahdollisuus uida kauniilla hiekkarannalla sillä aikaa, kun komea laivan miehistö grillasi kyljyksiä laivan edustalla. Syötyämme laivamme lipui takaisin Itä-Kreetan tärkeimpään kaupunkiin, Agios Nikolaoksen satamaan.

Vietimme vielä tunnin kauniissa tarunomaisessa kaupungissa. Keskustan helmi on sataman läheisyydessä sijaitseva, 64 m syvä ja ympärysmitaltaan 70 m, Pohjaton järvi. Mytologisen tarun mukaan Athene ja Artemis ovat jumalattarien aikoinaan kylpeneen siinä. Mitä kaikkea muuta järvenpohja pitääkään salaisuutenaan, aivan syvintä pohjaa ei ole voitu tutkia, sillä välissä on tukkeena saksalaisten järveen upottamaa sotaromua.

Samarianrotkon vaellus

Jo ennen auringonsarastusta suuntasimme matkamme Analipsista kohti Samarianrotkoa. Pitkä vaelluspäivä oli alkamassa ja bussissa oli tunnelmaa. Nousimme (pelonsekaisin tuntein, paikalliset bussikuskit eivät jarruja mutkissa pahemmin säästelleet) kapeita serpentiiniteitä 1100 metriin asti, jossa vaelluksen lähtöpaikka sijaitsi.

Edessä oli noin 6 tunnin 17 km:n patikointi rotkoa pitkin merenpinnan tasolle asti. Alkutaival oli reisiin ja pohkeisiin ottavaa alamäkeä. Ensimmäisen 2 km:n matkalla laskeuduimme puuportaita 800 metriä jjonka jälkeen kivikkoiset askelmat jatkuivat kiemurtelivina alas, jättiläismäisten sypressien lomassa.

Ensimmäinen varsinainen levähdyshetki oli 3,7 kilometrin kohdalla. Eväinä meillä oli hedelmiä ja herkullisia salamileipiä, jotka maistuivat maukkailta hienoissa maisemissa. Juomapullot olivat kovassa käytössä, sillä lämpöä ilmassa oli yli 28 astetta. Juomapullot sait onneksi täyttää matkan varrella raikkaalla lähdevedellä.

Rotkon pohjalla matka jatkui hiukan helpompikulkuisessa maastossa. Uljaita maisemia tosin täytyi aina pysähtyä katsomaan, sillä kompastumisen vaara oli suuri.

Puolessa välissä laaksoa on autio Samarian kylä. Kylän asukkaat olivat joutuneet poistumaan kylästä 60-luvulla kansallispuiston perustamisen jälkeen. Rotkossa pesii lähes 30 lintulajia ja siellä näkee myös harvinaisia sarvellisia asukkaita, Kri Kri villivuohia, jotka ovat erittäin persoja makealle. Täytyi vain ihmetellä niitä taitavia otuksia, jotka kiipeilevät melkein pystysuoraa vuorenseinämää loukkaantumatta. Loukkaantuneet turistit kuljetetaan rotkosta lääkäriin paikallisilla ambulansseilla eli aaseilla. Onneksemme emme joutuneet paikalliseen sairaankuljetusajoneuvoon, vaan pääsimme kunnialla omin jaloin alas.

Kuljimme vielä läpi kuuluisat rautaportit – kallionseinämien leveys on vain 3 metriä.

Alas tuloportilla, "hymyilevät" lipuntarkastajat tarkistivat lippumme.

Loppumatka sujui leppoisasti ja askeleet nopeutuivat, kun edessä häämötti turkoosinsininen Libyanmeri raikkaineen aaltoineen. Pulahdus veteen ja jalkojen jomottavat rakkulat unohtuivat. Hieno vaellus oli takanapäin.

Shoppailua Irakleonissa

Vaelluksen, retkeilyn ja rannalla löhöilyn vastapanoksi kannattaa välillä lähteä kaupungille ostoksille nauttimaan kansainvälisestä ilmapiiristä.

Kreetan pääkaupungissa Irakleonissa oli kilpailuhenkinen Olympiafiilis. Olympiapinssejä, olympialippiksiä ja muistoksi lompakkoon jäi vielä 2 euron olympiarahakin. Mutta parasta kilpailumielessä oli putiikkien alennusmyynnit. Luottokortti vingahti muutamassa paikallisessa liikkeessä, ja uskon että ihan samanlaisia housuja ei naapurintytöltä löydy – toivon ainakin niin.

Olin aina ajatellut, että Kreeta on luonteeltaan ja tyyliltään vanhanaikainen, mutta täytyy antaa täysi tunnustus pääkaupungin pienille putiikeille, sillä ne olivat erittäin tyylikkäitä ja trenditietoisia. Design sisustuksessa ja tuotteissa oli todellakin huippua…ja Suomea edullisempi.

Lopuksi haluaisin sanoa, että Kreeta…on kohde, joka täytyy itse kokea, nähdä ja nauttia.

Uusi kumpelainen
Anuliisa Anttilainen

Kumpelaiset Samarianrotkossa.

Paikallinen ambulanssi. Onneksi emme tarvinneet sairaskuljetusta.

Retkeilyn historian tallennus alkaa

Metsämuseo Luston tehtäviin kuuluu myös metsään liittyvän virkistyskäytön historian tallentaminen. Seuraava suuri tiedonkeruuprojekti on retkeilyn historia. Ensimmäisessä vaiheessa etsimme haastateltaviksi henkilöitä, jotka ovat aloittaneet retkeilyharrastuksensa 1940-1950 luvuilla tai sitä aikaisemmin. Jos olet tehnyt ensimmäiset retkesi tuona ajankohtana tai tunnet jonkun niin pitkään retkeilleen, pyydämme ottamaan yhteyttä amanuenssi **Vesa Anttilaan**.

Lusto
58450 Punkaharju
Puh. (015) 345 1017
Faksi (015) 345 1050
GSM 050 328 9644
sähköposti Vesa.Anttila@lusto.fi

Tunturilatu-lehden aineistot

Tunturilatu-lehti ilmestyy ensi vuonnakin neljä kertaa. Tarkemmat tiedot ilmestymisaikataulusta löydät sivulla 15 olevasta "apinalaatikosta" (Se on yleinen nimitys lehden infolaatikosta, josta löytyy kaikkien vastuuhenkilöiden nimet)

Jotta sovituista aikatauluista voidaan pitää kiinni, pitää kaiken lehteen tulevan materiaalin olla toimituksessa mainittuihin aineistopäiviin mennessä.

Mikäli aineisto myöhästyy mainitusta päivämäärästä, siirtyy se seuraavaan lehteen, ellei viivästyminen ole toimituksessa tiedossa etukäteen.

On luonnollista, että aineisto- ja ilmestymispäivän välissä sattuu ja tapahtuu kaikenlaista, ja aina poikkeustapauksissa voidaan joustaa.

Pidetään kuitenkin kiinni päivämääristä, jotta lehti klopsahtaa postiluukkuun määräpäivänä.

Hyvää Joulua ja Elämyksellistä Vuotta 2005!

Satu Ojala
toimitussihteeri

RETKIMUISTIO VUONNA 2005

Retkitoimikunta on koonnut listan niistä eri kerhojen suunnittelemista retkistä ja vaelluksista, joihin ovat tervetulleita kaikki tunturilatulaiset riippumatta siitä, ovatko he kerhojen jäseniä vai ei. Tapahtumien yhteyshenkilöt, jotka antavat lisätietoja on ilmoitettu tässä muistiossa tai saatte ne selville soittamalla kerhojen sihteereille, joiden puhelinnumerot ovat kerhopalstalla tässä lehdessä.

Maalikuu - Huhtikuu

24.3.-2.4. Hiihtovaellus Inarijärvellä — Okta
Yhteyshenkilö Raimo Pahkala puh. (08) 637 009, 040 839 6638, raimo.pahkala@nic.fi

26.3.-9.4 Hiihtovaellus Sevettijärvi – Kiilopää n. 300 km — Ovtsi
Kokoontuminen ja lähtö Kiilopäällä 26.3. ja paluu Kiilopäälle 9.4.
Yhteyshenkilö Esa Säde 040 510 2995

Viikot 14 ja 15 Kavtsin Suomi Päästä Päähän-projektin hiihtovaellus — Kavtsi
Raja-Jooseppi- Tulppio-Salla
Tiedustelut Martti Mäkelä puh. 0500 676 960
konsultointi.marttimakela@co.inet.fi

Toukokuu

Viikonloppuvaellus Joutsijärvelle. — Geatki
Tarkempi ajankohta selviää myöhemmin, **kysy tarkemmin !**
Yhteyshenkilö Satu Ojala puh. 050 523 4844

Kesäkuu

Aikuinen – lapsi kultaleiri Lemmenjoella, **kysy tarkemmin !** — Geatki
Yhteyshenkilö Aarno Lehtisalo puh. 044 019 5002

6.-11.6. Vaellus Ruijan polulla UKK-kansallispuistossa. — Okta
Yhteyshenkilö Liisa Haapalainen (08) 6661932
liisa.haapalainen@luukku.com

Heinäkuu

21. – 29.7. Naisten vaellus Kuusamoon, Karhunkierrokselle. — Geatki
Yhteyshenkilö Satu Ojala puh. 050 523 4844

Syyskuu

Viikko 36 Ruskavaellus Saariselälle. — Geatki
Yhteyshenkilö Airi Ala-Juusela puh. (02) 569 917

Monet kerhot menevät tunturiviikoilleen omilla linja-autokuljetuksilla.
Kysy kyytimahdollisuutta, jos olet menossa samaan suuntaan ja samaan aikaan, se on kaikille edullista.

Ilmoittakaa kerhot retkiä, vaelluksia, melontaa, pyöräilyä jne. retkimuistioon, sillä joku Tunturilatulainen voisi haluta mukaan kaverin puuttuessa, mielenkiintoisen kohteen takia, edullisemman kustannuksen takia jne.
Seuraavan retkimuistion aineisto 22.1.2005 mennessä osoitteella:
Markku Salminen
Vuoritie 24, 04400 Järvenpää
puh. koti (09) 291 9916, matkap. 040 548 4600
sähköposti:markku.a.salminen@netti.fi

Ongella Vetsijoella, alajuoksun louhikkoisella osalla.

Tuntematon vaelluskohde

Tämä tarina on tarkoitettu varoitukseksi kaikille vaeltajille, jotka lähtevät ilman tarkempia maastotuntemuksia uusille vaelluksille.

Lähdimme kerran työ- ja vaelluskaverini kanssa uudelle retkelle. Ja mihinkäs muualle kuin Lapin taimen- ja harjuspurojen maisemille. Tällä kertaa kohteenamme oli Vetsikkojoki, josta minulla oli vain muistikuva talvivaelluksel-ta. Niinpä pitkän ajomatkan jälkeen pysäköimme automme Teiskuljärven poroerotuspaikan pysäköintipaikalle.

Siitä vain rinkat selkään ja kohti uusia kalavesiä, ja myös uusia kokemuksia. Jos olimme hakemassa kokemuksia, niitä saimme kyllä aivan tarpeeksi.

Suunnistimme kohti Vetsijokea. Kohteenamme oli valita yösija Rievssakjärven alajuoksulla Vetsijoen saaressa sijaitsevasta kammista. Muutaman kilometrin kävelyn jälkeen huomasimme. että olimme unohtaneet taitomme lukea karttaa. Maasto alkoi pettää jalkojemme alla. Huomasimme, että olimme tulleet lettosuolle vai millä nimellä kutsutaan pohjatonta mutasuota, jota ei ole mahdollista ylittää ilman jääkeliä. Lopulta monen peruutuksen ja kiertokilometrin jälkeen saavuimme tavoitteeseemme. Emme jaksaneet oikoa siimojamme, vaan oikaisimme uupuneet kroppamme kammin laverille. Jälkeenpäin, karttaa tutkiessamme tajusimme virheemme, mutta "kalakuumeessa" emme tarkentaneet asiaa.

Tämä rimpien kiertäminen puoliupoksissa oli todellakin sellainen kokemus, jota en suosittele ensikertalaiselle Lapin vaeltajalle. Voihan käydä niin, että tällaisen kokemuksen jälkeen ei uskalla mennä napapiirin pohjoispuolelle kuin "raastuvan" kautta.

Aamulla matkamme jatkui kohti pohjoista ja Tenoa, jonne monen seikkailun ja "sanasodan" jälkeen saavuimme.

Jokivarren maisemat osoittautuivat todella vaikeakuluisiksi. Jyrkät louhikkoiset rinteet, tiheät rantajuopakot, tihkusade, siinä aivan tarpeeksi vastuksia tappamaan vaellushalut kokemattomilta. Muistelimme vastaavaa talvista tilannetta Valkamapään maisemissa keväällä 1978, jolloin jouduimme lumimyrskyyn. Vaihtoehtona oli "riekonkieppi" tai jatkaa poroaidan vartta Raudoaivin porokämpälle (purettu pois). Valitsimme jälkimmäisen, vaikka näkyvyys oli alle kymmenen metriä.

Sisukkaasti taivalsimme jokivartta, unelmissa se ISO, joka lopultakin tarttui perhoon Haltijärveltä tulevan puron risteyksessä. Puntarimme näytti 2,6 kiloa. Toistaiseksi isoin saamamme purotaimen.

Matkan jatkuessa jouduimme kokemaan myös ihmisten kateuden ja pikkumaisuuden. Kalastuslupia lunastaessamme saimme mukaan kartan, johon oli merkitty yksityisalueiden rajat.

Kelasimme siimamme ylös aina kun haistoimme asutuksen tai näimme rakennuksia rannalla. Tällä kertaa kuitenkin myöhästyimme. Isäntä sattui olemaan tonttinsa tarkastuskierroksella pihapiirin ulkopuolella ja kävi oitis kimppuumme kuin yleinen syyttäjä.

Kartasta 1: 100.000 ei pysty määrittämään tussilla noin piirrettyä rajaa tarkasti. Vaan tätäpä ei isäntä ymmärtänyt, vaan käytti kieltä, jota ei tässä voi toistaa. Jos olisin omannut vielä nuoruuden kuntoni ja luontoni, olisi voinut käydä niin, että isäntä olisi poistunut seurastamme läpimärkänä.

Olen aina noudattanut neuvoa: maassa maan tavalla. Olen tavannut monta isäntää ja emäntääkin näiden vaellusteni aikana. Aiemmin en ole joutunut sanaharkkaan, poikkeuksia kuitenkin sattuu, etelässä asuvien, Lapissa huvilan omistamien kesken.

Loppumatkamme Vetsikon kylään jatkui sopuisasti. Ilmat suosivat ja jyrkkien joenrinteiden kiipeily ylös ja alas sujui ilman haavereita. Erämaa oli antanut meille jälleen kerran uuden kokemuksen. Palasimme autolle, ensin Utsjoelle kävellen ja sieltä taksilla pysäköintipaikalle. Kun saimme rinkat kiltisti takakonttiin, katselimme toisiamme ja kyselimme, mitä seuraavaksi?

Renne Mikkonen, Okta

TOIMINTA-MUISTIO

VUOSI 2005

1.-8.1.	Kolbman kerhoviikko Susikyrössä
2.-9.4.	Tsietsan kerhoviikko Susikyrössä
2.-9.4.	Login kerhoviikko Susi-Talaksella
9.-16.4.	Kolbman kerhoviikko Susikyrössä
16.-23.4.	Vihttan kerhoviikko Susi-Kiisalla
3.-10.9.	Ovtsin kerhoviikko Susi-Kiisalla
3.-10.9.	Njealljen kerhoviikko Susikyrössä
10.-17.9.	Login kerhoviikko Susi-Kiisalla
10.-17.9.	Vihttan kerhoviikko Susi-Talaksella
4.-6.3.	Kevätkokous ja kevätpäivät Geatkin järjestäminä Kokemäellä
19.-21.8.	Kesäpäivät Njealljen järjestäminä Varkaudessa
7.-9.10.	Syyskokous ja Susiaiset Kumpen isännöiminä Kolilla

VUOSI 2006

- Kevätkokous ja kevätpäivät Ovtsin järjestäminä
- Kesäpäivät Vihttan järjestäminä
- Susiaiset Susikyrössä
- Syyskokous ja 60-vuotisjuhla Kolbman järjestäminä Tampere-talossa

Rantanen Seppo:

Poliisivyön soljet kiinni kolmekymmentä vuotta

Ylikonstaapeli Olavi Kantojärven 33 poliisivuoden muistelmat pohjoisen kairoissa ja keinoilla vuosina 1945-1980.
Omakustanne
Seppo Rantanen 2004.

Olla vuosikymmeniä yksin lainvartijana pohjoisimmassa Lapissa on varmaan ihan omanlaisensa juttu. Tamperelainen ylikonstaapeli Seppo Rantanen – Tunturiladun ja Tunturikerho Kolbman jäsen – yhytti Saariselällä eläkevuosiaan viettävän virkaveljensä, tarinoi hänen kanssaan illan ja toisenkin.

Noista ylikonstaapeli Olavi Kantojärven kanssa koetuista tarinoista syntyi vajaa 200 sivuinen kovakantinen kirja, joka oivalla tavalla kertoo ihminen ja poliisi Kantojärvestä ja niistä eriskummallisistakin olosuhteista, joissa Utsjoen poliisi joutui työnsä tekemään. Yhden miehen vastuualue Nuorgamista Angeliin, aluksi ilman autoa ja ilman tietä Utsjoelta Nuorgamiin. Kovin kiivaasti ei hälytyksen tullessa voinut odottaa poliisimiehen saapuvan paikalle. Tarkoittaa yhtäältä sitä, että tuohon aikaan ihmisillä – meillä kaikilla – oli kovasti paljon enemmän vastuuta itsestä, omista ja naapurin toimista ja ympäristöstä. Ei voinut tuosta noin vain pyytää poliisia pistämään asioita järjestykseen.

Noissa oloissa tietysti poliisistakin kehittyi o.t.o. mm. poromies, jonkun asteinen maanviljelijä, lohestaja, joka otti osan palkastansa luonnosta. Ja itse asiassa noiden avujen voimin Kantojärvestä ja hänen Salli-vaimostaan vuosien mittaan kehittyi vieraanvarainen Utsjoen käyntikortti, jonka vieraina nähtiin moniaita koti- ja ulkomaan ihmisiä. Kaikki saivat he nauttia noista Olavin kasvattamista ja pyytämistä sekä Salli-rouvan valmistamista Lapin herkuista. Niitä kiiteltiin Amerikkaa myöten.

Utsjoen alkuvuosina ei siis ollut autoa, jolla olisi voinut lähteä tehtävien hoitoon laajalle vastuualueelle. Tenovarteen sopivasti jokivene toki oli, mutta sekin vuoti kuin seula ja moottori kävi silloin kuin muisti mutta uutta venettäkään ei pohjoisen perille tahtonut saada. Vasta kun Rovaniemen lääninhallituksen budjettivastuullisia oli viety lohen soutuun Tenolle tuolla veneellä, alkoi tapahtua. Sinänsä aika raadollista. Kun poliisille alkoi tulla moottorikelkkoja, Olavi sai sellaisen ensimmäisenä. Ensin testattavakseen ja sitten oikeaksi työkaluksi.

Rantasen Seppo on kirjassaan tavoittanut hienolla tavalla lukemattomia yksityiskohtia ja tarinoita pohjoisen poliisin työstä, johon Norjan raja toi oman kansainvälisyytensä. Kirja antaa lukijalleen kuvan saamelaisten keskellä elävästä Lapin poliisimiehestä, joka vastuuntuntoisesti hoiti hänelle uskotun virkatehtävän, kunnalliset luottamustehtävänsä, perheensä ja vielä virkatyön ohessa tulleet edustustehtävätkin. Hän sananmukaisesti piti "poliisivyön soljet kiinni 33 vuotta".

Kirja on omakustanne, jota on saatavissa hintaan 23 euroa + postikulut kirjoittajalta itseltään.

Hänet tavoittaa joko kännykästä 0400-734 550 tai sähköpostilla seppo.rantanen @tt.tampere.fi.

Tervetuloa tyrnin ja sinitiaisen Satakuntaan

Tunturiladun KEVÄTPÄIVILLE 4. - 6. 3. 2005.

Kokoonnumme Aittakarin leirikeskukseen Sääksjärven rannalle Kokemäelle, jossa vietämme sään niin salliessa ulkoiluhenkisen viikonlopun kevätkokousta unohtumatta.

Olette tervetulleita **perjantaina 4. 3. klo 18.00 lähtien.** Illan aikana on mahdollisuus saunoa ja uida avannossa, rupatella nuotion ääressä. Myynnissä on pientä iltapalaa.

Lauantaina aamiaisen jälkeen luvassa on kevyt aamulenkki tai –jumppa.
Avajaisia vietetään klo 10, jonka jälkeen nautitaan kokouskahvit ja
Tunturiladun kevätkokous alkaa klo 10.45.

Kokouksen jälkeen lähdetään nauttimaan keväisestä päivästä ulkoilmaan, jossa on tarjolla kaikille sopivaa ohjelmaa.
Iltasella saunan, avantouinnin ja päivällisen jälkeen luvassa on illanvietto ja iltavirkuille yölaulut.

Sunnuntaina aamiaisen ja aamuhartauden jälkeen suunnitteilla on pieni liikuntapaketti ja tarinaa Sääksjärven luonnosta, kasveista ja eläimistä.
Viiri lasketaan ruokailun jälkeen ja kotimatka alkaa pian puolenpäivän jälkeen.

Tervetuloa!

Osallistumismaksu: 8 euroa
Majoitus: 4 hengen huoneissa: 10 €/hlö/vrk (omat liinavaatteet)
Yhteismajoitustilaa rajoitetusti: 5 €/hlö/vrk (makuupussit tai omat liinavaatteet)
Teltta- ja asuntovaunupaikkoja
Ruokailut: aamupala 5 €/hlö, lounas/päivällinen 10 €.
Ilmoittautumiset: 20. 2. 2005 mennessä
Pirkko Liuksiala puh. ilt. (02) 567 024 tai sähköpostilla: pirkko.liuksiala@huittinen.fi tai
Riitta Aaltonen puh. 040 845 2501 tai sähköpostilla: riitta.aaltonen@pp1.inet.fi
Erityisruokavaliosta haluamme tiedot etukäteen ilmoittautumisen yhteydessä.

Ajo-ohje:
Aittakariin valtateiltä 2, 11 ja 12 eli Helsingin, Porin, Rauman, Tampereen ja Turun suunnista.
Mikäli olet tulossa julkisilla ajoneuvoilla, ota yhteyttä niin pyritään saamaan sinulle kuljetus joko Kokemäen linja-auto-asemalta tai rautatieasemalta.

TUNTURILADUN ERÄRETKENVETÄJÄN KURSSI

29.-31.7.2005 teoriaosa
1.- 2.10.2005. maasto-osa
Koulutus järjestetään Kangaslammilla tunturikerho Njealljen avustamana
Kurssilla annetaan lisätaitoja ja varmuutta retkenvetäjäksi ryhtymistä varten.
Osallistujilta edellytetään retkeilyn perustietojen ja suunnistustaidon hyvää hallintaa.
Kurssi toteutetaan omakustannushintaan.
Tarkemmat tiedot seuraavassa TL-lehdessä.
Ilmoittautumiset ja kyselyt Marita Maula, marita.maula@kolumbus.fi, p. 040 509 4412

Turistien parissa

Aiun Uula oli Inarinjärvellä moottoriveneristeilyn oppaana turisteille. Oli tutustuttu Ukonsaareen ja ihailtu muutenkin kaunista saaristoa. Viimein Malkonsaaren sivutettua Uula pysäyttää moottorin selälle, ja sanoo hieman totuutta venyttäen jotta:
- Nah, met oomma järven syvimhän kohan päällä, ... ja mie kerrään maksut ny.

Kiireinen turisti täysissä kalavarusteissaan tölmäsi kerran kylätiellä Aiun Uulaa vastaan, tiukaten tältä jotta:
- Missähän päin täällä on se järvi.
- Nah, s´on tuolha rannas, vastaa Uula ja käsi tekee laajan kaaren kysyjän äskeiseen tulosuuntaan. Etelänmies jää äimistyneenä silmittelemään, neuvojan jatkaessa rauhallisesti matkaansa.

Aiun Uulalla oli tapana pientä korvausta vastaan vuokrata vanhaa venettään kesäturistien käyttöön. Muuan turisti tutkaili huolestuneena ikälopun veneen kuntoa ja totesi lopulta:
- Eikö ole aikalailla riskeerattua lainata noin huonokuntoista venettä. Pysyykö tuo edes pinnalla ?
- Nah, mie otanki maksun etukäthen, selvitti Uula.

Helteisenä kesäpäivänä muuan turisti mielitteli uimaan ja kysyi siksi paikalle osuneelta Aiun Uulata että oliko tuo viereinen järvi syvä. Ulottuisiko siinä jalat varmasti pohjaan ?
- Nah, jo´vain ulottus jalat pohjaan, opastaa Uula auliisti, pää killa ei ulottus pinthan.

Turisti pysäytti kirkonkylän raitilla pokansa kanssa kulussa olleen Aiun Uulan ja kysyi tältä kellonaikaa. Uula tähyili tovin aikaa puntaroivan näköisenä taivaalla pilvien läpi kuultavaa auringon kehrää ennen kuin ilmoitti:
- Nah, s´on kakskytäkolme yli yheksän.
Hämmästyneen turistin mentyä tiedusti poika isältänsa kuinka tämä oli sen ajan niin tarkasti taivaalta nähnyt.
- Nah, en mie sithä taihvalta nähnykkään, vaan tuolta linja-autoaseman kellosta paljasti isä salaisuuden jälkikasvulleen.

Linja-autoasemalla Aiun Uula sattui kerran kuulemaan parin turistineitokaisen suuriäänisesti päivittelevän sen kesän tavattoman suuria hyttysiä.
- Ne ovat oikeita petoja, valitti nainen, repivät ihmisen aivan verilihalle.
- Nah, net on killa kesyt, puuttui Uula valitukseen, net syöpi aivvan käjestä. Joo, ja niihi killa tothuu kolmessha päivhässä jos ei tuu sitä enne hulluks.

Kaukaista sukulaistaan Rovaniemelle vastaan tullut Aiun Uula oli perin juurin suivaantunut tämän ylimieliseen esiintymiseen. Sukulaispoika oli toisen polven amerikansuomalainen, jonka kotimaassa kaikki oli suurta tai ainakin suurempaa kuin pienessä Suomessa. Ties monennenko kerran lännenmies kysäisi, etteikö täältä tosiaankaan löydy mitään suurta.
Sattuipa siinä puiston laidalla sopivasti vastaan niillä leveysasteilla harvinainen eläin, siili. Kerskailija ei tuntenut piikikästä lyllertäjää.
- Mikäs se toi on, pääsi hämmästyneeltä lännenturistilta.
- Nah, net on satiaiset täällä pohjoses nuin suuria, tokaisi tuskastunut Uula.

- **Heikha** -

TUNTURILATU

Tunturilatulaisten jäsenlehti, joka ilmestyy neljä kertaa vuodessa.

Julkaisija: Tunturilatu ry

Päätoimittaja: Raimo Pahkala
Honkakatu 10, 87100 KAJAANI
puh. 08 637 009, 040 839 6638
raimo.pahkala@nic.fi

Toimitussihteeri: Satu Ojala,
Huittisten Sanomalehti Oy,
Pl 36, 32701 HUITTINEN
pt. 02 5601 085, pk 02 566 654
sähköposti:
satu.ojala@huittistensanomalehti.fi

Tunturilatu-lehden oma sähköpostiosoite:
tunturilatu@huittistensanomalehti.fi

Julkaisutoimikunta:
Raimo Pahkala, Anne Toivonen,
Juhana Häme, Riitta Gerlin,
Satu Ojala (pj)

Tunturilatu-lehden ilmestyminen 2005:

Numero	Aineistopäivä	Lehti jäsenillä
1.	30. 1.	15. 2.
2.	13. 5.	31. 5.
3.	2. 9.	20. 9.
4	11. 11.	29. 11.

Osoitteenmuutokset:
Pirjo Sinilehto, Veisunkatu 14 as. 5,
33820 TAMPERE, puh. 040 763 1109
pirjo.sinilehto@kolumbus.fi
Kavtsilaiset ilmoittavat muutoksensa jäsensihteeri Vappu Hietalalle,
Kylätie 2 A 15, 00320 HELSINKI, puh
587 3745, vappu.hietala@welho.com
Hän hoitaa tietojen muuttamisen myös Tunturilatuun ja Suomen Latuun.
Ilmoitushinnat:
0,60 euroa pmm ¼ sivu 290 euroa
½ sivua 540 euroa Koko sivu 900 euroa
Sivunvalmistus ja taitto:
Huittisten Sanomalehti Oy
Painopaikka:
Satakunnan Painotuote Oy
Kokemäki 2004

TUNTURILADUN KOULUTUSTILAISUUS KERHOJEN TOIMIHENKILÖILLE

22.1.2005 klo 10-16 Jyväskylän Yliopiston tiloissa
Tunturilatu kustantaa kahden toimihenkilön osallistumisen tilaisuuteen. Useampikin kerhoaktiivi on tervetullut oman kerhonsa kustantamana.
Tarkemmat tiedot on toimitettu kerhojen puheenjohtajille. Ilmoittautumiset 7.1.2005 mennessä
Marita Maula, marita.maula@kolumbus.fi,
p. 040 509 4412

Haluatko harjoitella tunturilta laskua Etelä-Suomessa?
Nyt Geatki ja Kolbma ovat järjestämässä Ellivuoren rinteille

Ahkioalamäkikoulutusta

lauantaina 29.1.05 klo 11.00 alkaen.

Ajatuksena on että päästään harjoittelemaan ahkion hallintaa laskussa ennen tulevia talvivaelluksia.
Ellivuori veloittaa tapahtumasta hissilipun verran ja jos haluaa vuokrata välineitä niin tietenkin myös niiden hinnan, esim. Telemark -varusteet. Ellivuoren ns. hotellin puoleinen rinne on riittävän "loiva" harjoitteluun.
Tarkoitus on harjoitella omilla varusteilla: vaellussuksilla ja ahkiolla tai rinkan kanssa.
Tehdään Tunturiladun toimintaa näkyväksi ja esiinnytään vaellusvarusteissa.
Hissilippuihin saatavissa alennus ryhmän koosta riippuen.
Kokoontuminen hotellin puoleisen hissin ala-asemalla.
Lisätiedot ja ilmoittautuminen:
Juhani Lahtinen/Geatki, juhani.lahtinen@pp3.inet.fi tai GSM 040-5451681,
Pete Mäkelä/Kolbma, pete.makela@surfeu.fi tai GSM 040-7718581.
Ilmoita myös haluatko hotellista lounaan. Jos halukkaita on riittävästi neuvotellaan siitä ryhmäalennus. Tervetuloa muutkin tunturilatulaiset!

Myytävänä erittäin edulliseen hintaan
kuvan mukaista AHMA- louetta.
Kangas säänkestävää, sisäpuolelta heijastavaa, taffeta kangasta.
Mitat: etuosa 2,8 m, syv. 2 m, paino 850 g.
Tuote retkitoimikunnan hyväksymä.
Hinta 56 e, pohjalla 71 e + toim.kulut.
Tilaukset: Aarno Lehtisalo (02) 564 202, 044 0195 002 **Tunturikerho GEATKI**

KAUPPA AVOINNA

Kaikki hyvät jäsenet ottakaa yhteyttä TL:n myyntiartikkeleiden tilausasioissa puh. (03) 675 9061 ilt. ja viikonl. tai osoitteella Torikatu 10 A 6, 13100 Hämeenlinna.
Toimitus tapahtuu postitse tai sopimuksen mukaisesti. Toimituskulut lisätään laskuun. Tavaraa annetaan myös myyntitiliin.

Myyntiartikkeli	á €-hinta	Viitenro
Jäsenmerkki	1,70	123
Pinssi	1,70	136
Postikortit=kämpät 3 eril.	0,20	123
Eräretkeilyn perusteet	11,80	152
Balggis-polku	1,70	165
Susimerkki	5,00	123
Susimerkki nauhalla (susimerkit vain susille)	6,80	123
Kämppien avain	100,-	107
Jäsentarrat		123
-isompi (172x54 mm)	1,30 /kpl	
-pienempi (42x17 mm)	2,00/kpl/12 kpl liuska	
Kisatunnus	3,00	330

HUOM ! ALLAMAINITTUJEN TUOTTEIDEN HINNAT TARKISTETTU

50-vuotishistoria -teos	15,00	220
Juhlakuksa	8,00	204
Erä-SM toimitsijaliivi varustettuna kisatunnuksella on vielä myynnissä kokoja XL ja XXL		
Liivi fleece-vuorilla	30,00	330

Kämppien avaimen voi lunastaa kaksi (2) vuotta Tunturiladun jäsenenä ollut henkilö. Avainanomus on tehtävä TL:n johtokunnalle. Toimitus tapahtuu postiennakkona, karttojen, kämppäkorttien, käyttö- ja järjestyssääntöjen kera. Anomuskaavakkeita saa allekirjoittaneelta ja sihteeri Riitta Gerliniltä.

MAKSUASIOISTA

Tunturiladun pankkitili on Sampo 800015-135331 ja tälle tilille maksetaan kaikki Tunturilatua koskevat maksut, myös uusien jäsenien jäsenmaksut tarpeellisin tiedoin (mm. osoite välttämätön) paitsi ns. "vanhat jäsenet" maksavat aina jäsenmaksunsa Sammon jäsenmaksujen keräilytilille/TL, joka on jäsenmaksukortissa viitenumeroineen. Uudet jäsenet eivät voi maksaa tälle tilille.

KÄMPPIEN=KIINTEISTÖJEN KÄYTTÖMAKSUT

Näitä maksuja suorittaessa on toivottavaa käyttää kämppien viitenumeroita. Tällöin ei tarvitse laittaa muita merkintöjä esim. kämpän nimeä. Viitteellinen maksusuoritus on paljon halvempi pankkikuluilta ja näin säästö on vuodessa huomattava pankkikuluissa. Kämpillä edelleen rahalippaat, joihin voi myös suorittaa Tunturiladun yleisen kokouksen päättämän minimimaksun 4 €/vrk/hlö.

Aihkin kämppämaksu on 15 €/pv/koko kämppä. Viitenumero 806. Kämpän varaus tehtävä Raimo Pahkalalle, jolta saa avaimen. Yhteystiedot löytyvät puheenjohtajan tiedoista.

Kämppien viitenumerot ovat: Susikyrö 505, Susi-Talas 602, Susi-Kiisa 709.

Yhteydenottoja odotellen !

Rauhaisaa Joulun odotusta ja Hyvää Joulua! Marja-Liisa Mäki

Porukka halusi yöksi hiekkarannalle - ja löytyihän se.

Ovtsilaiset vaelsivat meloen Inarilla, osa 2

Maanantai 21. 6.

Kyynelvuono – Kotkavuono 26 km

Jatkoa eiliseen iltaan. Raili sai kaksi komeaa harria ja Pekka yhden ison. Aamu alkoi samanlaisessa hienossa säässä kuin edelliset. Ennen lähtöä Raili ehti vielä hakea yhden harrin. Toinenkin oli vähällä tulla saaliiksi, mutta putosi rannalla ja lähti takaisin.

Lähdettiin melomaan ja ensimmäinen istumalihasten rentouttamispaikka oli Vironiemen kärjessä pienellä saarella. Paitsi että sieltä bongattiin reissun ainoa riekko, alkoi taivaalle nousta uhkaavasti ukkospilviä.

Matkan jatkuessa Karhusaaria kohti, sateen ja myrskyn uhkaus tiivistyi. Äkkiä rantaan, kun salamat alkoivat leiskua ja ukkonen jyrähdellä.

Samassa nousi myrsky, mutta sade alkoi onneksi vasta kun sadesuojat oli jo pystytetty. Oli hienoa seurata myrskyn pauhinaa rantakallioilta.

Myrsky laantui kuitenkin nopeasti, kun porukka lepäili sadekatoksissaan ja piti ruokataukoa.

Jatkettiin matkaa, mutta saatiin välillä vähän sadetta ja tuulta ja laineet suurenivat, joten inkkareiden visiirit olivat tarpeen. Onneksi tuuli tyyntyi meloessamme Surnuvuonon yli.

Tuulalta toivottiin leiripaikaksi hiekkarantaa Surnuvuonon eteläpuolelta. Kaikkialla näkyi kuitenkin vain möykkyisiä turvesaaria. Mutta miten ollakaan, olimme pian leiripaikalla, jonka ympärillä oli hienoja hiekkarantoja.

Kyllä meidän pomomme taitaa olla todellinen velho. Paitsi että ilmat ovat olleet parhaat mahdolliset melontaan, luulen että hän povasi ukonilmankin meille vain elämykseksi.

Leiripaikalla viritimme ensin sadesuojat, mutta sade loppuikin aika pian ja kehkeytyi hieno, aurinkoinen ilta. Nyt yritetään kalastaa.

Täällä muuten on valtavan suuria harjuksia, jotka haittaavat melontaa ja naarmuttavat selkäevillään kanoottien pohjat.

Melontamatka 26 km.

Linnut:

35. riekko, 36. niittykirvinen, 37. lapinharakka eli isolepinkäinen, 38. tylli, 39. laulujoutsen, 40. ampuhaukka 2 41. (lapin)pöllö (Raili näki kalareissulla), kärppä rantakallioilla juoksemassa.

Tiistai 22. 6.

Kotkavuono – Kanavavuono 20 km

Edelleen karmean kaunista keliä. Aamulla hiukan palelin teltassa, herättyäni yöllä ilman paitaa ja peittoa, kertoi Pekka aamulla. Vappua laskematta, kaikki nousivat hieman normaalia myöhemmin, mutta lähtö sujui rutiinilla hieman etuajassa. Vappu se ui jo varmaan aamukuudelta, ei sille kerkeä seuraksi.

Matka leiripaikalta jatkui auringon paistaessa ja pienen myötäaallokon vauhdittamana Kenttäsaaren kiertäen kohti Lehtisaaria. Niiden välistä suuntasimme Turvesaareen, jossa huokailimme kuka mitäkin.

Upeita rantakiviä tutkailimme Sakarilta kysellen. Mikä oli epidoottia, mikä hematiittia, taisipa olla epilepsiakivikin. Osa on nyt matkalla kotiin kanoottien pohjalla.

Turvesaaresta matka jatkui pohjoiseen Keskisaaren ja Sijdasualujsaaren välistä Koskivuonoon, jossa poikkesimme katsomaan "junanrataa" eli kiskoilla olevaa veneenvetolaitetta. Sen olemassaoloa joku taisi epäillä, se kun taitaa olla aika uusi tekele. Samalla silmäilimme Nitsijärvestä tulevaa pikku koskea, että kuinka se laskettaisiin.

Onneksi vain silmillä laskettiin, tai eihän sitä tiedä milloin siitä hurautetaan. Koski oli perattu ja siinä oli selvä lasku-uoma. Tosin se oli aika kapea ja virta vei kohti toista kivikkoreunaa, joten tarkkuus olisi tarpeen sitä laskiessa.

Tämänpäiväiseen yöpymispaikkaan tultiin Kuuvan kanavaa pitkin, ja se olikin mielenkiintoinen osuus. Kovasti on siinäkin työtä tehty, kun se aikoinaan on kaivettu (jonkun erakon elämäntyö). Mutta kyllä matkakin lyhenee yli kymmenellä kilometrillä, jos on menossa esim. Nitsijärveltä Partakkoon, jonne me suuntaamme huomenna.

Nyt on lopeteltava kirjoittaminen, sillä lettukestit alkavat. Lämpötila on muuten varjossa 20,5 C ja auringossa yli 30 C. Ja Hannukin sai komean harjuksen, vaikka oli jo luopua toivosta.

Linnut:

42. kapustarinta, 43. taivaanvuohi, ampuhaukka 1.

Keskiviikko 23. 6.

Kanavavuono - Hietajoen leirintä 21 km

Herätessämme Kanavavuonon rannalla, aurinko oli ohuen pilviverhon takana. Itäinen taivas oli uhkaavan tumma. Tuuli kuitenkin oli sopiva, takaa pieni myötäinen. Varusteiden pakkaustaidot ovat varmaan kasvaneet tai melojilla oli kiire saunaan, koska koko porukka oli valmiina lähes tuntia liian aikaisin.

Meloimme kohti Vasikkaselkää. Huomasimme taivaalla erikoisen halo-ilmiön. Auringon ympärillä oli kolme erilaista rengasmuodostelmaa, jotka leikkasivat toisensa. Mielenkiintoisen näköistä ja ennenkokematonta. Ne säilyivät taivaalla tuntikausia.

Ensimmäinen tauko pidettiin pienessä saaressa Kallovuonon edustalla. Meloessamme eteenpäin näimme neljän linnun parven, kolme kuikkaa ja kaakkuri.

Ruokailutauon aikana Kettuniemessä alkoi läntiselle taivaalle kertyä uhkaavia alasinpilviä, siis ukkosta. Ylittäessämme Kauhalahtea tuuli koveni ja aallot muuttuivat vaahtopäiksi. Maastouduimme Koirasaaren lähelle tuulensuojaan. Mutta tuulen hiukan tyynnyttyä jatkoimme taas eteenpäin.

Väistellessämme kiviä Pussilahden suulla näimme kalasääsken. Voimakkaassa sivutuulessa meloimme viimeiset kilometrit Partakonlahden yli.

Perillä odotti ylimääräinen yllätys: ukkonen oli katkaissut sähköt. Sauna ei lämpene (edes Lapissa) ennen kuin saadaan sähköt.

Kun vihdoin päästiin sinne saunaan, niin löyly oli kyllä melko haalea. Mutta hyvä niinkin ja tämän jälkeen kyllä nukuttaisi makeasti. Melontamatka 21 km

Linnut:

44. kaakkuri, 45. kalasääski.

Melontakilometrejä yhteensä 141 km.

Lintulajeja yhteensä 45.

Osallistujat: **Tuula Granroth,** kajakkiyksikkö, retken vetäjä

Vappu Kiiski, kajakkiyksikkö

Ilkka Vatanen, kajakkiyksikkö

Raili ja Sakari Jarva, inkkari

Pekka Kolari ja Hannu Ahonen, inkkari

Leena Tanhuanpää ja Eki Myllärinen, inkkari

Ukkossateen ohimenoa odoteltiin laavussa makoillen.